കേരളാചാര
നാഡീപരീക്ഷാ.

ക്ഷേത്രപ്രവേശവാദം

അഥവാ

കേരളാചാരനാദിപരിക്ഷാ.

ഗ്രന്ഥകത്താ,

പി. കെ. നാരായണപ്പിള്ള ബി. എ., ബി. എൽ.

പ്രസാധകൻ,

കെ. ജി. പരമേശ്വരൻപിള്ള.

"ശ്രീരാമവിലാസം" പ്രസ്സ്,

കൊല്ലം — തിരുവിതാംകൂർ.

Copy Right Reserved.

—:0:—

1102.

ഓം.

പ്രസ്താവന.

മഹത്തായ ഒരു വിഷയത്തിന് ഏകദേശം ഒരു പ്രസ്താവനയായി ഗണിക്കേണ്ട ഈ പ്രബന്ധകത്തിന്നുതന്നെ, ഒരു പ്രസ്താവന വേണ്ടിവരുമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഗ്രന്ഥകാരനും പ്രസാധകനും പരസ്പരമുള്ള അവകാശബാധ്യതകളുടെ പിടിയിൽ ലഘുവായ ഒരു മുഖവുര, അവർജ്ജ്യമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇതിൻെറ നിർമ്മിതിക്കു പ്രധാന ചോദകൻ ശ്രീമാൻ ടി. കെ. മാധവൻ അവർകൾ ആണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശിഷ്യചാരനും സുഹൃത്തുമായ മാധവൻ അവകളുടെ പ്രണയമസൃണമായ മർദ്ദവും, പൊതുവിൽ ഹിന്ദുസമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട സൗഭ്രാത്രത്തിൻെറ ആവശ്യകതയും, ഏകോപിച്ചു പ്രവർത്തിച്ച് ഈ ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിക്ക് ഇടയാക്കിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഹിന്ദുസമുദായാഭ്യുദയത്തെ ലക്ഷീകരിച്ചു ചെയ്യുന്ന വിചാരങ്ങൾ, ചിലപ്പോൾ, ചില ഇതരസമുദായസ്ഥന്മാക്കു മനോസ്വാസ്ഥ്യവിഷയമായി സംഭവിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതു പക്ഷേ, സ്വയംകൃതാനർത്ഥത്തിൻെറ ഒരുവകഭേദമായിട്ടു മാത്രമേ ഗണിക്കേണ്ടതുള്ളു. ഇതരമതങ്ങളുടെ പരിപുഷ്ടിയിലോ വിലാസത്തിലൊ യാതൊരസൂയയും ഇല്ലെന്നു മുക്തകണ്ഠമായി ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഹിന്ദുമതത്തിൻെറ ദുർബലതയെ പരിഹരിക്കുന്നതിനും മതതത്വങ്ങളെ സംസ്കരിക്കുന്നതിനും, ന്യായമായി ജനിക്കുന്ന അഭിരുചിക്ക്, ഇതരമതങ്ങളുമായുള്ള വിഘട്ടനം ഒരു വിധത്തിലും അപേക്ഷിത

മല്ല. നേരേമറിച്ച്, ഇതരമതരീതികളെ അനുകരിക്കേണ്ടതു് അന്യഥാ അസ്പൃഹണീയമല്ലെങ്കിൽ, ഹിന്ദുമതാവലംബികൾക്കു് ഒഴിച്ചുകൂടാവുന്നതല്ലെന്നുകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതരമതങ്ങളെപ്പററി ഈ പ്രബന്ധകത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള പരാമർശങ്ങളെ, അങ്ങനെ ഒരു ദൃഷ്ടികോണമാശ്രയിച്ചു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഹിന്ദുസമുദായവും ഇതരസമുദായങ്ങളും തമ്മിലുള്ള മുഖ്യവ്യത്യാസം, സാമുദായഘടനയിൽ ഹിന്ദുസമുദായാംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ ആചരിച്ചുവരുന്ന അധരോത്തരാവസ്ഥയേയും, ഇതരസമുദായാംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സമപ്രാധാന്യനിലയേയും ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നു. എന്നാൽ ഹിന്ദുമതതത്വങ്ങളുടെ പരിശോധനയിൽ ഇങ്ങനെ ക്ലിപ്തമായ അധരോത്തരാവസ്ഥയ്ക്കു് അവകാശമില്ലെന്നു്, ഈ വിചാരംകൊണ്ടു വിശദീകരിക്കാം എന്നാണു്, എന്റെ പ്രധാനമായ താല്പര്യം. ഇവിടെ വിസംവാദത്തിന്നു് അവകാശമില്ലെന്നു ഭാവമില്ല. എന്നിരുന്നാലും, ആധുനികസ്ഥിതികളെ അപേക്ഷിച്ചു് ഏതു സരണിയിൽ പ്രവേശിച്ചു ഹിന്ദുസമുദായം പുരോഗമനത്തെ തുടരണമെന്നുള്ള സംഗതിയിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്ന വിചാരസരണി ആദരണീയമായിരിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസം ദൃഢമായി ഉള്ളതുകൊണ്ടു് അതിലേക്കു ജനങ്ങളെ ഉന്മുഖീകരിക്കുന്നതിന്നു് ഇതു നിർമ്മിക്കുകതന്നെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചതാകുന്നു. നമ്മുടെ സമുദായത്തിൽ അഗ്ര്യകോടിയിൽ ഇരിക്കുന്നതായി വച്ചിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണാദികൾ ക്ഷോഭിക്കാതെ പൊതുസമുദായശ്രേയസ്സിന്നു് ഇതിൽ നിർദ്ദിഷ്ടമായ മാർഗ്ഗമല്ലാതെ വല്ലതുമുണ്ടോ എന്നു ശാന്തമായി ചിന്തിച്ചാൽ കൊള്ളാം. സമുദായപരിഷ്കാരവും മതശുചീകരണവും അഗ്ര്യകോടിസ്ഥന്മാരിൽ നിന്നും ഉദ്ഭവിക്കുന്നതു വളരെ നന്നായിരിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരിൽ പലരും നൗഭംഗസംഭ്രമത്തിൽ കപ്പ

ലിൻെറ മുകൾത്തട്ടിലിരിക്കുന്നവർ വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോകാതിരിക്കുവാൻ മുകളിലേക്കുമുകളിലേക്കു പററിപ്പിടിച്ചു കയറി രക്ഷപ്പെട്ടുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ സമുദായത്തിൻെറ ബലഹാനിയിൽ അടിത്തട്ടിൽ കിടക്കുന്നവരുടെ കഥ എങ്ങനെപോയാലും തങ്ങൾക്കു വല്ലവിധവും വല്ലെടവും പററി കഴിച്ചുകൂട്ടിയാൽ മതിയാകുമെന്നുള്ള ചേതോവികാരത്താൽ പ്രേരിതന്മാരായി കാണപ്പെടുന്നു. ഇതു് ഏററവും അധന്യമാണെന്നു വ്യസനസമേതം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സമുദായൈക്യം നിലനിൽക്കണമെന്നു ബ്രാഹ്മണാദി ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കു താല്പര്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഹിന്ദുസമുദായത്തിൻെറ അപേക്ഷയപരിഹാരം അവരാൽതന്നെ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ള വിചാരധാര അന്യഥാ ധരിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ "ലോകാഃ സമസ്താഃ സുഖിനോ ഭവന്തു" എന്ന തത്വമല്ലാതെ മറെറാന്നും ഇതിൽ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചിട്ടില്ല.

ഈ പ്രസംഗം എഴുതിത്തീർക്കുന്നതിനു സഹകരിച്ചിട്ടുള്ള ശ്രീമാൻ മുള്ളുവിളാകം കെ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകളോടും സ്ഖലിതങ്ങളെ കഴിയുന്നത്ര പരിഹരിച്ചു പ്രസാധനം ചെയ്ത "ശ്രീരാമവിലാസം" പ്രസ്സുകാരോടും ഉള്ള കൃതജ്ഞതകൂടി ഇവിടെത്തന്നെ പ്രകാശിപ്പിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്.

ഇതി ഗ്രന്ഥകർത്താ,
പി. കെ. നാരായണപിള്ള,
(ബി. ഏ., ബി. എൽ., എം. എൽ. സി.)

ശുദ്ധിപത്രം.

പുറം	വരി	അശുദ്ധം	ശുദ്ധം
4	15	മെങ്ങിനെ	മെങ്ങനെ
9	25	ധമ്മശബ്ദ	ധർമ്മശബ്ദ
13	21	കർമ്മലോഭം	കർമ്മലോപം
16	19	പരദാസ	പര്യുദാസ.
20	8	വാല്മീകാൽ	വല്മീകാൽ
,,	,,	ശശപ്പൃഷ്ഠാൽ	ശശപ്പൃഷ്ഠാദ്
37	24	ക്കാശീഭവിക്കും	ക്കവശീഭവിക്കും
39	3	അപകട	അകപട
41	16	ആരാധമായി	ആധാരമായി

ഓം.

കേരളാചാര

നാഡീപരീക്ഷാ.

അടുത്തകാലത്തു് ഹിന്ദുമതവിഷയകമായി ഭാരതവർഷത്തിൽ ഉല്പാദിച്ചുകാണുന്ന ആസ്ഥ, ശുദ്ധിയെ അംഗീകരിക്കുന്നതാകുന്നു. ശുദ്ധാനന്ദജി എന്ന സന്യാസിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ആരംഭിച്ച "ശുദ്ധി," "സംഗതം" എന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ പ്രബലീഭവിച്ചുവരുന്നു. രാജ്യതന്ത്രാദികാര്യങ്ങളിൽ ദത്തചിത്തന്മാരെന്നു ധരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ശ്രീമാൻ ലാലാ ലജപത്റായി മുതലായ മഹാന്മാർ ഒരു ഹിന്ദുമഹാസഭ സ്ഥാപിക്കയും, അതിൽ അഭിനിവേശത്തോടുകൂടി പ്രയത്നം ആരംഭിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഹിന്ദുമതമണ്ഡലത്തിൻെറ അടിത്തട്ടിൽ കിടക്കുന്നവരുടെ ഉന്നമനകാര്യം വികസ്വരമായ ഉൽകണ്ഠയ്ക്കു വിഷയമായിരിക്കുന്നു. ഈ സമാരംഭത്തിൻെറ തരംഗപരമ്പരകൾ സഹ്യപർവ്വതപങ്ക്തിയെ അതിലംഘിച്ചു കേരളദേശത്തെയും വ്യക്തമായി വ്യാപിക്കുന്നു. ദേവാലയവലയങ്ങളായ രാജമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ നിരർഗളമായ ഗതാഗതത്തിനുള്ള അവകാശവാദരൂപത്തിൽ ഇവിടെ അവതരിച്ച ഈ നവീനക്ഷോഭണം, പൂർവ്വാചാരനിഷ്ഠാശാഠ്യത്തിൻെറ പരാജയത്തിൽ കലാശിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ബാധ്യബാധകരൂപത്തിൽ ഹിന്ദുമതവും ഇതരമതങ്ങളും തമ്മിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരസ്പരപ്രവൃത്തിയും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. ഒരു കാലത്തു കേരളരാജ്യത്തു് ജൈനമതവും ബുദ്ധമതവും കുറേ ഗാഢമായി വ്യാ

പിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അതിൻെറ ലക്ഷ്യങ്ങളായി മൂൎത്തങ്ങളായ പല അവശിഷ്ട ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഇപ്പൊഴും സുലഭങ്ങളാണ്. ഹിന്ദുമതത്തിൻെറ പ്രതിജ്ജീവനത്തിൽ അവ ക്ഷയിച്ച് ക്രമേണ തീരെ തിരോഭവിച്ചു എന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വ്യാപാരപരന്മാരായൊ അഭയാൎത്ഥികളായൊ കേരളത്തിൽ ആഗമിച്ചവരുടെ മതങ്ങളുടെ കഥയും രസകരമാകുന്നു. ഇവരുടെമതാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ കേരളരാജാധികാരത്തിനു വശംവദന്മാരല്ല. മഹമ്മദീയർ വളരെ മുമ്പിനാലേ കേരളത്തിലേ വാണിജ്യവാഹന്മാരായി കാണപ്പെടുന്നു. ഉത്തരഇൻഡ്യയിൽ മഹമ്മദീയപ്രാബല്യത്തിൻെറ അഭിവൃദ്ധിയിലും, മൈസൂർ സംസ്ഥാനം മഹമ്മദീയാധിപത്യത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നപ്പോഴും ഖഡ്ഗധാരാസാക്ഷികമായി, മതനിഷ്ഠയും പ്രാണനിഷ്ഠയും തമ്മിൽ ഏകശേഷവിധി ആസന്നമായി തോന്നി. പല ഹിന്ദുക്കളും മഹമ്മദീയമതത്തെ ആശ്രയിക്കേണ്ടി വന്നതായി ചരിത്രകാരൻ പറയുന്നു.

കേരളരംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ആദിമന്മാർ സുറിയാനികൾ ആകുന്നു. അവരുടെ പ്രവേശം പെരുമാക്കന്മാരുടെ ആധിപത്യകാലത്തായിരുന്നു. പെരുമാക്കന്മാർ പ്രസ്തുത ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു പ്രിയംകരന്മാരായിരുന്നു എന്ന് താമ്രശാസനങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. കാലശക്തികൊണ്ട് ശ്ലക്ഷ്ണീഭവിച്ച സുറിയാനികൾ ഏകദേശം ഏതദ്ദേശീയജനസമുദായത്തിൽ ലയിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ പോൎട്ടുഗീസുകാരുടെ രംഗപ്രവേശമുണ്ടായി. വാസ്ഗോഡിഗാമാ കേരളഭൂമിയിൽ കാലുകുത്തിയതോടുകൂടി ക്രിസ്തീയചരിതഗതിയിൽ ചിലഭാവഭേദങ്ങൾ ഭവിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആ ഇടയ്ക്കു യൂറോപ്പിൽ "ഇഗ്നേഷിയസ്സ് ലയോളാ" എന്നയാൾ "ജസ്സ്യൂട്ട്" പാതിരിമാരുടെ സംഘപ്രതിഷ്ഠ നടത്തി. ആ സംഘത്തിൻെറ ഉദ്ദേശങ്ങളെ നിൎവ്വഹിക്കുവാൻ അത്തായത്ത്, ക്രൈസ്തവമതപ്രചാരത്തിനു "സേ

വിയർ" എന്നപാതിരി കേരളത്തിലേക്ക കടന്നുവന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈഭവംകൊണ്ടു് കന്യാകുമാരി മുതൽ വടക്കോട്ടുള്ള സമുദ്രതീരവാസികളായ മുക്കവരെ മിക്കവരെയും ക്രിസ്ത്യാനിമതത്തിൽ ചേൎത്തു. അനന്തരം വന്നുചേൎന്ന "മെനിസീസ്" മെത്രാൻ, ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ്സ് എന്ന പ്രസിദ്ധമായ സമ്മേളനം നടത്തി നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളായ സുറിയാനികളുടെ ആചാരങ്ങളിൽ ഹിന്ദുജനസാമാന്യമായുണ്ടായിരുന്ന നടപടികളെ നിരോധിച്ചു, ഹിന്ദുക്കളിൽനിന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുള്ള ഭിന്നതകളെ വിസ്തരിപ്പിച്ചു.

പോൎത്തുഗീസുകാൎക്കശേഷം വന്നുചേൎന്നവർ ഡച്ചുകാരായിരുന്നു. അത്രത്യന്മാരായ സകല ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും ആധിപത്യം അവൎക്കാണെന്നും, ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇടപെടുന്ന കാൎയ്യങ്ങളിൽ കൊച്ചീരാജാവിന്നു രാജാധികാരമില്ലെന്നുമായിരുന്നു അവരുടെ നില. അനന്തരമുണ്ടായതു് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ പ്രവേശമാകുന്നു. ആററുങ്ങൽ തമ്പുരാട്ടിയോടു എഴുതി വാങ്ങിയ അഞ്ചുതെങ്ങെന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നു ഇവിടെ അവരുടെ ആദ്യവാണിജ്യശാല. മതവിഷയമായ സംരംഭങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷുകാരെ വളരെ വ്യാകുലീകരിച്ചിരുന്നതായി കാണുന്നില്ല, എന്നുതന്നെയുമല്ല, 1857 ലെ കലാപത്തിന്റെ കലാശമായി, "ഗുണവതി" വിക്ടോറിയാമഹാറാണി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വിളംബരത്തിൽ മതവിഷയമായ സകലസ്വാതന്ത്ര്യവും നാട്ടുകാൎക്ക ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു മുക്തകണ്ഠമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുമുണ്ടു്. ഇതുകൊണ്ടു ബ്രിട്ടീഷ് മിഷണറിമാർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ സ്വമതപ്രചാരവിഷയത്തിൽ യാതൊരു ശ്രമവും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നൊ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നോ അൎത്ഥമാക്കരുതു്. പോൎത്തുഗീസുകാരെയോ ഡച്ചുകാരെയോപോലെ, സൎവ്വംകഷമായ മതോൽക്കണ്ഠ അവരെസംബന്ധിച്ചു കാണുന്നില്ലെന്നേ പറഞ്ഞതിന്നു താൽപൎയ്യമുള്ളു. അടുത്തകാലത്തു് ഇംഗ്ലണ്ടിലു

ള്ളഅഭിപ്രായഗതി നോക്കിയതിൽ മതവിഷയമായി ഇംഗ്ലീഷുകാർ ആദ്യം അംഗീകരിച്ച ഉദാസീനത സാധുവായിരുന്നില്ലെന്നു ചിലൎക്ക് അഭിപ്രായമുള്ളതായുംകാണുന്നു. 1923 ലേ ഇംഗ്ലീഷ് പഞ്ചാംഗപ്രകാരം നാഗർകോവിൽ തുടങ്ങി കൊല്ലംവരെ ലണ്ടൻമിഷ്ഷൻ സൊസയിററിയും, മാവേലിക്കര, കോട്ടയം ഇവിടങ്ങളിൽ സി. എം. എസ്സ്. സംഘവും, കൊല്ലം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ബിഷൊപ്പ് ബൻസീഗർ അവർകൾ ആധിപത്യം വഹിക്കുന്ന കത്തോലിക്ക മതസംഘവും, അതുപോലെ വരാപ്പുഴ മതസംഘവും, പലടത്തായി "സാൽവേഷൻ" സൈന്യവും, ലൂതറയിൻ മിഷ്ഷനും, സഹോദരസംഘവും, "ചച്ച് ആഫ് ഇംഗ്ലണ്ടുസെനാനാ"മിഷ്ഷനും, സൎവോപരി തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി ഡയോസിസും മററും സ്ഥാപിതമായി, ക്രൈസ്തവമതപ്രചാരത്തെ ലക്ഷീകരിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. പാരത്രികമായ പ്രയോജനമെങ്ങിനെയിരുന്നാലും ഐഹികങ്ങളായ പല സുഖസൌകൎയ്യങ്ങളും ക്രൈസ്തവമതാവലംബം കൊണ്ടുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു.

കൊല്ലം 1050 (ക്രി. വ 1875) മുതൽ ഉള്ള തിരുവിതാംകൂർ കാനേഷുമാരിക്കണക്കുകൾ പരിശോധിക്കുന്നതു് ഈ ഘട്ടത്തിൽ ആവശ്യമാകുന്നു. 1050 ലെ ജനസംഖ്യയായ 2, 30്, 891-ൽ ഹിന്ദുക്കൾ, 1, 700, 317-ം മഹമ്മദീയർ 1, 39, 405-ം യൂറോപ്യന്മാർ 261-ം യുറേഷ്യന്മാർ 1383-ം മററു നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികൾ 46,6, 874-ം ജൂദന്മാർ 151—ം ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് നൂററിനു 73· 64 ഹിന്ദുക്കളും 6·06 മഹമ്മദീയരും 20·29 ക്രിസ്ത്യാനികളും ആയിരുന്നു· ഹിന്ദുക്കളിൽ നായന്മാരുടെ സംഖ്യ 4, 40,932-ം ഈഴവരുടേതു് 3,83,017-ം ആകകൊണ്ടു് അന്നു് ഹിന്ദുസമുദായത്തിലെ ഒരുപ്രധാനവിഭാഗമായ നായന്മാരെക്കാൾ 26000 പേർ മാത്രമേ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ കൂടിക്കാണുന്നുള്ളു.

1056-(ക്രി·വ-1881) ആകെ ജനസംഖ്യ	24,01,158
ഹിന്ദുക്കൾ	17,55,610
മഹമ്മദീയർ	1,46,909
ക്രിസ്ത്യാനികൾ	4,98,542
ജൂദന്മാർ	97
(നായന്മാർ)	4,64,239
(ഈഴവർ)	3,87, 176

ഇവിടെ ഹിന്ദുക്കളുടെ ശതമാനം ൭൩.൧൨-ൽനിന്നു ൭൩.൧൮-ം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശതമാനം ൨൦.൭൬-ൽനിന്നു ൨൦.൬൦-ം ആയിരിക്കുന്നതു ഗണ്യമാകുന്നു.

൧൦൬൬ (ക്രി· വ-൧൮൯൧) ലെ ആകെയുള്ള

ജനസംഖ്യ	25,57,736
ഹിന്ദുക്കൾ	18,71,864
മഹമ്മദീയർ	1,58,823
ക്രിസ്ത്യാനികൾ	5,26,911
(നായന്മാർ)	4,83,725
(ഈഴവർ)	4,14,217

കൊല്ലം 1076 (ക്രി- വ-1901) ഹിന്ദുക്കൾ	20,35,615
ക്രിസ്ത്യാനികൾ	6,97,387
മഹമ്മദീയർ	1,90,566

കൊല്ലം 1086 (ക്രി-വ-191) ഹിന്ദുക്കൾ	22,98,390
ക്രിസ്ത്യാനികൾ	9,03,868
മഹമ്മദീയർ	2,26,617
(നായന്മാർ)	5,92,489
(ഈഴവർ)	5,46,265

കൊല്ലം 1096 (ക്രി-വ- 1921)	ഹിന്ദുക്കൾ	25,49,664
	ക്രിസ്ത്യാനികൾ	11,72,934
	മഹമ്മദീയർ	2,70,478
	സങ്കീർണ്ണം	12,986
	(നായന്മാർ)	6,90,475
	(ഈഴവർ)	6,67,935

ഈ സംഖ്യകളെ താരതമ്യം ചെയ്തുനോക്കുമ്പോൾ കഴിഞ്ഞ അമ്പതുകൊല്ലം (ഉദ്ദേശം)കൊണ്ടു ഹിന്ദുക്കളുടെ സംഖ്യ ഒന്നുപകുതിയായും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംഖ്യ ഏകദേശം ഒന്നര ഇരട്ടിയായും വദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. കഴിഞ്ഞ സെൻസസ്സ് അദ്ധ്യക്ഷനായ മുരാരികൃഷ്ണമൂത്തിഅയ്യരവർകൾ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവൃത്തികൊണ്ടുംമററും സ്ത്രീകളുടെ ഗർഭാധാനശക്തിക്കു ക്ഷയം നേരിട്ടിട്ടുള്ളതായി പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ വക കാരണങ്ങൾ സവ്വജനീനങ്ങളാകയാൽ താരതമ്യേന ഹിന്ദുജനസംഖ്യയുടെ അധോഗതിയെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ മതിയാകുന്നതല്ല. ഹിന്ദുമതത്തിൽനിന്നും വളരെ ജനങ്ങൾ ക്രിസ്ത്യാനിമതത്തിലേക്ക് ആവാഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത സ്വീകരിക്കാതെ സംഖ്യാവിഷയമായ നിരപ്പുകേടിനു സമാധാനം കാണുന്നില്ല.

മേൽപ്രകാരം ഇതരമതസംഘട്ടനംകൊണ്ടും സ്വകീയമായ യഥാസ്ഥിതപ്രകൃതികൊണ്ടും ഹിന്ദുമതം കുറേ പര്യാകുലമായി പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ബോധമായിരിക്കണം ഹിന്ദുമതസ്ഥന്മാരുടെ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിനും പ്രക്ഷോഭണത്തിനും ഇപ്പോൾ അടിസ്ഥാനമായി വിചാരിക്കപ്പെടേണ്ടതു്. ഇങ്ങനെ ഹിന്ദുമതത്തിൽ നിന്നു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന (1) പ്രവഹം തടയേണ്ടതാണോ? തടയേണ്ടതാണെങ്കിൽ അതിനുള്ള ഉപായമെന്താണു്? ഈ ചോദ്യ

---

(1) പ്രവഹം=വെളിയിലേക്കുള്ള പോക്കു്.

ങ്ങൾ നമ്മുടെ വിചാരത്തിനു ഗോചരമായി വന്നിരിക്കുന്നു. മതങ്ങളുടെ ഗുണതാരതമ്യം ഗ്രഹിച്ച് സ്വമതത്തെ ത്യജിച്ച് പരമതത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നവരുടെ കാൎയ്യത്തിൽ പ്രതിയത്നങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ട കാൎയ്യമധികമില്ല. പക്ഷേ മതംമാററം നടക്കുന്നത് അങ്ങനെയുള്ള വിചാരസരണിയിൽനിന്നു വളരെ വിദൂരമായ സരണിയിൽ കൂടിയാകുന്നു. ഇതരമതവരണവിഷയത്തിൽ പാരമാൎത്ഥികമായ മതബോധസ്ഫുരണം പ്രായേണ ലവലേശം സ്പൎശിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. മതാന്തരത്തിലേക്കു സംക്രമിക്കുന്നതിന് ഒരു ഹേതു ഐഹികങ്ങളായ വിലോഭനങ്ങളുടെ ആകൎഷണമാകുന്നു എന്ന് ഒരുപക്ഷക്കാർ പറയുന്നു. മററു ചിലരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഹിന്ദുമതസ്ഥന്മാരെ അവരുടെ മതബന്ധത്തിൽനിന്നു വേർവിട്ടുപോകാതെ ആകൎഷിച്ചു നിൎത്തുന്നതിനു വേണ്ട ഗുണമാഹാത്മ്യം ഇല്ലെന്നോ അഥവാ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ സ്വഭാവദോഷംനിമിത്തം അതിൽനിന്നു ആളുകൾക്കു വിട്ടുമാറാതെ കഴികയില്ലെന്നോ കാണുന്നു. വെറുംവിലോഭനങ്ങൾകൊണ്ടു സ്വമതത്തെ നിരസിക്കുന്നവരെ മറുവിലോഭനങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു പിടിച്ചുനിൎത്തുന്നകാൎയ്യം മിക്കവാറും ദുഷ്കരം തന്നെ. അത്രമാത്രം ശിഥിലമായമതബോധവും വ്യാമോഹലോലതയുമുള്ളവരെക്കൊണ്ടു ഏതുമതത്തിനെങ്കിലും യഥാൎത്ഥമായ പുഷ്ടിയുണ്ടാകുമൊ എന്നറിയുന്നില്ല. കാനേഷുമാരികണക്കിനും സമുദായജനസംഖ്യകൊണ്ടുമായകൾ കാണിക്കുന്നതിനും മേൽത്തരത്തിലുള്ള (1) ചഞ്ചാപുരുഷന്മാരും (2) സാലഭഞ്ജികകളും പ്രയോജനപ്പെട്ടേയ്ക്കാം. ഏതുകൊണ്ടു വിലോഭനങ്ങളെ ആധികരിച്ചുള്ള വിചാരം ഇവിടെ വിരമിപ്പിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ഗുണഹാനിയോ ദോഷദൂഷ്യങ്ങളോ നിമിത്തം ആ മതത്തെ വെടിയുവാൻ ജനങ്ങൾ പ്രേ

---

(1) ചഞ്ചാപുരുഷൻ = കച്ചിൽ (വയ്ക്കോൽ) കൊണ്ടുകെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ ആൾരൂപം, (2) സാലഭഞ്ജിക = മരപ്പാവ.

രിതരാകുന്നതാണെങ്കിൽ അതു് ഗൌരവമായ ശ്രദ്ധയെ അർഹിക്കുന്നതാകുന്നു. അതിൽപരം ഒരു അധന്യത ഹിന്ദുമതത്തിനു നേരിടുവാനില്ല. അതിൽപരം ഒരു മാനഭംഗം ഹിന്ദുമതസ്ഥന്മാൎക്കു വരുവാനില്ല. പ്രസ്തുതമായ അപവാദത്തിൽ സ്വല്പമായ പരമാൎത്ഥകണികയുണ്ടെങ്കിൽ ലജ്ജാവനമ്രശിരസ്സുകളായി നാം പരിതപിക്കാതെ തരമില്ല. ഈ കാരണം ഇതരമതസ്വീകരണത്തിനുള്ള ദ്വാരം തുറക്കുന്നതാണെങ്കിൽ അതിന്റെ ദൂരീകരണം ആയിരിക്കണം നമ്മുടെ പ്രഥമകൃത്യം. ഹിന്ദുമതത്തിൽ ആരോപിതമായ ഈ അപവാദത്തിന് ആസ്പദമുണ്ടോ എന്നു നോക്കുമ്പോൾ മതാനുഷ്ഠാനത്തിലെങ്കിലും കുറെ ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ അസ്പൃഹണീയമായ സ്ഥിതി ആരും മനഃപൂൎവ്വം വരുത്തിവച്ചതല്ലെന്ന് സ്ഥാപിക്കാമെന്നിരുന്നാലും അതിനെ പരിഹരിക്കേണ്ട ആവശ്യകതയേ പറ്റി എതിർവാദം ചെയ്യുന്നതിനു സാധിക്കുന്നതല്ല. ആബ്രാഹ്മണചണ്ഡാളം വ്യാപ്തമായ ഹിന്ദുസമുദായത്തിൽ വളരെ അസമത്വഭാവന കാണ്മാനുണ്ടെന്നുള്ളതു് സ്പഷ്ടമാണ്. ഇതരമതസ്ഥന്മാൎക്കുള്ള സഹവാസസാമീപ്യംപോലും, ഉച്ചകോടിയിൽ നില്ക്കുന്ന ഹിന്ദുക്കൾ താഴ്ന്നകോടിയിൽ നില്ക്കുന്ന ഹിന്ദുക്കൾക്കു, അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുന്നില്ല. ഒരു ഹിന്ദുവിന്റെ മാഹാത്മ്യസിദ്ധിക്കു മറ്റൊരു ഹിന്ദുവിന്റെ മസ്തകത്തിൽ നൃത്തം ആവശ്യമാണെന്നിരിക്കിൽ അന്യപാദപ്രയോഗംകൊണ്ടു എന്തുസൌഭാഗ്യംതന്നെ ഉണ്ടാകുമെന്നിരുന്നാലും മസ്തകത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥന് അതു പിൻവലിച്ചു കളയാമെന്നു തോന്നുന്നതു് ഒരു കുറ്റവുമല്ല. ഓംകാരോച്ചാരണവും ഗായത്രീജപവും കൊണ്ടു് മറ്റുള്ളവരുടെ മസ്തകപീഡയെ പരിഹരിക്കാമെന്നും വിചാരിക്കേണ്ട. അതുകൊണ്ടു പരസ്പരവിശ്വാസകരമായ സൌഭ്രാത്രം ഹിന്ദുമതാവലംബികൾതമ്മിലുണ്ടാകാതെ ഉപരിഗതിക്കു യാതൊരു മാൎഗ്ഗവുമില്ല.

(3)--അധഃകൃതവൎഗ്ഗക്കാരെന്നുവെച്ചിരിക്കുന്ന ഈഴവർ, മുക്കുവർ, പുലയർ, പറയർ ഇത്യാദി ജനങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണാദികൾ ആരാധിക്കുന്ന ഈശ്വരന്മാരെയും ഈശ്വരിമാരെയും തന്നെ ആരാധിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അവർ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും മഹമ്മദീയൎക്കും ആകുന്നിടത്തോളവുംകൂടി അടുത്തുവരുവാൻ പാടില്ല. ഉത്തമജാതിക്കാരുടെ ദേവാലയങ്ങളിൽ അവൎക്കു പ്രവേശമില്ല. തന്നിമിത്തം അവർ അസംതൃപ്തരായും അവമാനിതരായും ഭവിക്കുന്നു. അവരെ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രതിരോധിക്കുന്നവർ ഹിന്ദുമതം അവരുടെ അഭിലാഷത്തിനു പ്രതിബന്ധമാണെന്നു വാദിക്കുന്നു. കീഴ്ക്കടനടപ്പുകൾ ഈ എതിർവാദത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നില്ലെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ, യഥാൎത്ഥമായ ഹിന്ദുമതതത്വത്തിന്റെ പ്രകാശത്തിൽ കീഴ്ക്കടനടപ്പുകളുടെ പ്രാബല്യം എത്രമാത്രം എന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു വിചാരത്തിന്റെ ആവശ്യകത സ്വമതത്തിൽനിന്നുള്ള വിപരിവൎത്തനത്തെ തടയുന്നതിനു മാത്രമായിട്ടല്ല. ഇപ്പോഴും സഹിഷ്ണുതാസഹിതം ഹിന്ദുമതത്തെ അവലംബിച്ചുകഴിഞ്ഞുപോകുന്ന അധഃസ്ഥിതസാധുക്കളുടെ നേൎക്കു സമാനമതന്മാരായ ഇതരജനങ്ങൾ എത്രമാത്രം രീതിയായി പെരുമാറുന്നുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതിയും ഇതുകൊണ്ടു വ്യക്തമാകുമല്ലോ.

(4)—ഹിന്ദുക്കൾക്കു അപരിത്യാജ്യമായ നിഷ്ഠ ധൎമ്മാനുഷ്ഠാനമാണെന്നു പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ അനുശാസിക്കുന്നു. "യതോഭ്യുദയ നിശ്രേയസസിദ്ധിഃ സധൎമ്മഃ" അതായതു്, യാതൊന്നുകൊണ്ടാണോ അഭ്യുദയവും മോക്ഷവും സിദ്ധിക്കുന്നു അതുതന്നെ ധൎമ്മമെന്നു് ഗൗതമൻ ധൎമ്മശബ്ദത്തെ നിൎവചിക്കുന്നു. അഭ്യുദയമോക്ഷങ്ങളെ സാധിക്കുവാൻ ഉള്ള ഏതു കൎമ്മവും ധൎമ്മമൂലമാണെന്നു് ഇതിനാൽ വന്നുകൂടുന്നു. പൂൎവമീമാംസാകാരനായ ജൈമിനി, "ചോദനാലക്ഷണോൎത്ഥോ ധൎമ്മഃ" എന്നു പറയുന്നു. അതിന്റെ താല്പൎയ്യം വേദവാക്യങ്ങളാൽവിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ഗുണപ്രദമായിട്ടുള്ളതും ആയ യാതൊന്നോ

അതാണ് ധൎമ്മം എന്നാകുന്നു. വേദത്തിൽ വിധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം ധൎമ്മമാകയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ശ്യേനയാഗം മുതലായവ വേദത്തിൽ വിധിച്ചുകാണുന്നു. പക്ഷെ, അവ ദോഷഹേതുക്കളാകുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ളവ ഒന്നും ധൎമ്മമല്ല. അതുപോലെ ഗുണപ്രദമാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രവും കൎമ്മങ്ങൾ ധൎമ്മമാകയില്ല. നിർദ്ദിഷ്ടമായ രണ്ടു ലക്ഷണങ്ങൾക്കും യോജിക്കുന്ന പ്രവൃത്തികൾ മാത്രമേ ധൎമ്മമായിവരികയുള്ളൂ. ജൈമിനിയുടെവചനം ഗൌതമവാക്യത്തെ കുറേക്കൂടി കണ്ഠപ്പെടുത്തുന്നതായി തോന്നുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ധൎമ്മത്തിന്റെ വിവരണത്തിനായി ധൎമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ അതായത്, സ്മൃതികൾ രചിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ധൎമ്മത്തിന്റെ ഏകമൂലം സ്മൃതിമാത്രമാണെന്നു ധരിക്കരുത്. യാജ്ഞവല്ക്യസ്മൃതിപറയുന്നു:—

"ശ്രുതിഃ സ്മൃതിഃ സദാചാരഃ സ്വസ്യചപ്രിയമാത്മനഃ
സമ്യക്‌സംകല്പജഃ കാമോധൎമ്മമൂലമിദംസ്മൃതം."

ശ്രുതികൾ അതായത്, വേദങ്ങൾ, സ്മൃതികൾ, സദാചാരം, അവനവന്നുതന്നെ ആത്മപ്രിയമെന്നു തോന്നുന്നത്, ശരിയായ സംകല്പജന്യമായ ഇച്ഛകൾ ഇവയാകുന്നു ധൎമ്മമൂലങ്ങൾ. ഇവ തമ്മിൽ പരസ്പരവിരോധം കാണുമ്പോൾ, മുമ്പുമുമ്പു പറയപ്പെട്ടവ, പിമ്പുപിമ്പു പറയപ്പെട്ടവയെക്കാൾ ബലവത്തരമാകുന്നു. അതായത്, ശ്രുതിയും സ്മൃതിയും വിഘടിക്കുമ്പോൾ ശ്രുതിക്കു പ്രാധാന്യം. അതുപോലെ സ്മൃതിയും ആചാരവും ഭിന്നിച്ചുകണ്ടാൽ ആചാരം ദുർബലം. ഇങ്ങനെ കണ്ടുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. അവനവന്നുതന്നെ പ്രിയമെന്നു തോന്നുന്നതു ധൎമ്മമാകുന്നത് എങ്ങനെ എന്നുചോദിക്കുന്നപക്ഷം, അതു് വൈകല്പികസ്ഥാനങ്ങളെമാത്രംഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ, ഗൎഭംതുടങ്ങി എട്ടാംവൎഷത്തിലോ, ജനനശേഷം എട്ടാംവൎഷത്തിലോ ഒരു ക്രിയ നടത്താമെന്നു വിധിയുണ്ടായിരുന്നാൽ അവനവന്നു പ്രിയമെന്നു തോന്നുന്ന പക്ഷമനുസരിച്ചു പ്രവ

ത്തിക്കാമെന്നുള്ളതാണല്ലോ. ശരിയായ സങ്കല്പജന്യമായ ഇച്ഛ എന്നാൽ, ശാസ്ത്രങ്ങൾക്ക് അവിരുദ്ധമായി മനോനിശ്ചയത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ഇച്ഛയാകുന്നു. ഉണ്ണുമ്പോൾ അല്ലാതെ വെള്ളം കുടിക്കയില്ലെന്നു ഒരാൾക്ക് നിശ്ചയിക്കുന്നിൽ വിരോധമൊന്നുമില്ലല്ലോ. സദാചാരമെന്നു പറഞ്ഞാൽ സത്തുക്കളുടെ ആചാരമെന്നാണല്ലോ അൎത്ഥം. സത്തുക്കൾ എന്നാൽ ആരാണ്? അതിനു ബോധായനൻ പറയുന്നു:--"സത്തുക്കൾ അതായത്, ശിഷ്ടന്മാർ എന്നാൽ വിഗതമത്സരന്മാരും നിരഹങ്കാരന്മാരും കുംഭീധാന്യന്മാരും അലോലുപന്മാരും ദംഭലോഭമോഹകോപവൎജ്ജിതന്മാരും ആയ മഹാന്മാരാകുന്നു. അവർ വേദങ്ങൾ ശരിയായി ധരിച്ചിട്ടുള്ളവരാകുന്നു. ഇത്യാദി". ചുരുക്കത്തിൽ വേദാൎത്ഥംഅനുമാനിക്കുന്നതിനുപ്രാപ്തിയുള്ളവരാണ് ശിഷ്ടന്മാർ. അവരുടെനടപടി വേദാൎത്ഥാനുമാനത്തെ പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നവയാണ്. ഇങ്ങനെയാണ് ആചാരത്തിനു പ്രാമാണ്യം സിദ്ധിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരം ധൎമ്മമൂലസ്വഭാവം. ധൎമ്മത്തിന്റെ പ്രതിപാദനയ്ക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള വിഭാഗങ്ങളും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു. വൎണ്ണധൎമ്മം, ആശ്രമധൎമ്മം, വൎണ്ണാശ്രമധൎമ്മം, ഗുണധൎമ്മം, നിമിത്തധൎമ്മം, സാധാരണധൎമ്മം ഇങ്ങനെ മിതാക്ഷരാകൎത്താവ് ധൎമ്മവിഭാഗം ചെയ്തിരിക്കുന്നു വൎണ്ണധൎമ്മം എന്നതു് ബ്രാഹ്മണ, ക്ഷത്രിയ,വൈശ്യ,ശൂദ്രന്മാർ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടധൎമ്മങ്ങളാണ്. ബ്രഹ്മചാരി, ഗൃഹസ്ഥൻ, വാനപ്രസ്ഥൻ, സന്യാസി ഇങ്ങനെ നാലാശ്രമങ്ങൾക്കുമുള്ള ധൎമ്മങ്ങൾ ആശ്രമധൎമ്മങ്ങൾ. ബ്രാഹ്മണബ്രഹ്മചാരി പ്ലാശ്ശുകമ്പു ധരിക്കണമെന്നും മററുമുള്ള വിധികൾ വൎണ്ണാശ്രമധൎമ്മത്തിനുദാഹരണം. ശാസ്ത്രീയമായ വിധിപ്രകാരമഭിഷേകാദിഗുണസമ്പന്നനായ രാജാവിനു പ്രജാപാലനംവിധിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഗുണധൎമ്മത്തിനുദാഹരണം. വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു ചെയ്യായ്കയാലോ നിഷിദ്ധസേവനംകൊണ്ടോ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യേണ്ടതു നിമിത്തധൎമ്മം. അഹിംസാ, സത്യവചനം മുതലായി ആചണ്ഡാളം ആ

ചരിക്കേണ്ടവ സാധാരണധമ്മങ്ങൾ. എന്നിങ്ങനെ ഇവയുടെ വ്യത്യാസം ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. "പ്രപഞ്ചഹൃദയം" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സാധാരണധർമ്മങ്ങളെപ്പററി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—"തഥാസാധാരണോധർമ്മഃ സവേഷാം വർണ്ണാനാ മാശ്രമാണാ മന്യേഷാമപി സാധാരണത്വേന വിഹിതഃ. സത്യബ്രഹ്മചര്യാഹിംസോപവാസ ക്ഷേത്രതീൎത്ഥഗമനാദിർബഹുവിസ്തരഃ" (അൎത്ഥം:— അതുപോലെ സാധാരണധർമ്മം വർണ്ണങ്ങൾക്കും ആശ്രമങ്ങൾക്കും മററുള്ളവൎക്കും സാധാരണമായി വിധിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അതാകട്ടെ, ബ്രഹ്മചര്യം അഹിംസാ, ഉപവാസം, ക്ഷേത്രഗമനം തീൎത്ഥഗമനം ഇത്യാദി ബഹുവിസ്തരമാകുന്നു.) വർണ്ണങ്ങൾ:—ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ വൈശ്യൻ, ശൂദ്രൻ എന്നു നാലാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇവിടെ പുരുഷന്നു സമാനജാതിസ്ത്രീയിൽ ജനിക്കുന്ന സന്തതി മാത്രമേ വർണ്ണശബ്ദത്താൽ ഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടുന്നുള്ളു. എങ്ങനെയെന്നാൽ, ബ്രാഹ്മണന്നു ബ്രാഹ്മണജാതിസ്ത്രീയിൽ ജനിക്കുന്നവൻ ബ്രാഹ്മണൻ; ക്ഷത്രിയസ്ത്രീയിൽ ക്ഷത്രിയന്നു ജനിക്കുന്നവൻ ക്ഷത്രിയൻ; ഇങ്ങനെയാകുന്നു. എന്നാൽ, ഭിന്നവർണ്ണക്കാർതമ്മിലും സന്തത്യുൽപാദനം ഉണ്ടാകാറുള്ളതുകൊണ്ട് അനുലോമപ്രതിലോമങ്ങളായി വർണ്ണസംകരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. സങ്കരവർണ്ണം പഞ്ചമവർണ്ണമെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. പക്ഷേ, പഞ്ചമവർണ്ണമില്ലെന്നു മനു പറയുന്നു. അതിൽ ഉപരിജാതിപുരുഷന്നു അധോജാതിസ്ത്രീയിൽ ജനിക്കുന്നവർ അനുലോമജാതിസങ്കരമെന്നും, മറിച്ചാണെങ്കിൽ പ്രതിലോമസങ്കരമെന്നും പറയുന്നു. ഇങ്ങനെ ബ്രാഹ്മണന്നു ക്ഷത്രിയയിൽ ജനിക്കുന്നവൻ മൂൎദ്ധാവസക്തൻ; വൈശ്യയിൽ അംബഷ്ഠൻ; ശൂദ്രയിൽ പാരശവൻ. ക്ഷത്രിയന്നു വൈശ്യയിൽ മാഹിഷ്യൻ; ശൂദ്രയിൽ ഉഗ്രൻ (യവനൻ എന്നു പക്ഷാന്തരം) വൈശ്യന്നു ശൂദ്രയിൽ കരണൻ. ഇങ്ങനെ അനുലോമജന്മാർ ഉണ്ടാകുന്നു. അവർ മാതൃസമാനവർണ്ണന്മാരാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണ

സ്ത്രീയിൽ, ക്ഷത്രിയനു സൂതനും; വൈശ്യനു വൈദേഹികനും, ശൂദ്രനു ചണ്ഡാലനും യഥാക്രമം പുത്രന്മാരാകുന്നു. അതുപോലെ ക്ഷത്രിയയിൽ വൈശ്യനു മാഗധനും ശൂദ്രനു ക്ഷത്താവും വൈശ്യയിൽ ശൂദ്രനു ആയോഗവനും പുത്രന്മാരാകുന്നു. ഈ പ്രതിലോമസന്താനങ്ങൾ ധർമ്മഹീനന്മാരെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. വിശേഷിച്ചു ചണ്ഡാളൻ സർവ്വധർമ്മവിവർജ്ജിതനാണത്രേ.

(5)—"നന്ദാന്തം ക്ഷത്രിയകുലം" എന്നു പുരാണവചനം കാണുന്നതുകൊണ്ടു് സാക്ഷാൽ ക്ഷത്രിയർ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടോ എന്നുള്ളകാര്യം സംശയഗ്രസ്തമാകുന്നു. കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വൈശ്യന്മാരും മിക്കവാറും ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ബ്രാഹ്മണർ ഇപ്പോഴുമുണ്ടു്. പക്ഷേ, സ്മൃതികാരന്മാർ പറയുന്ന ധർമ്മങ്ങളും ആശ്രമങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണർ എത്രയുണ്ടെന്നു നോക്കുമ്പോൾ കാര്യം കുറെ കുഴപ്പമാണു്. ശൂദ്രജാതിയിൽ ആരെയെല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നകാര്യം കുറേക്കൂടി ഒ ഘടമാണു്. പൌണ്ഡ്രകന്മാർ ഔഡ്രന്മാർ, ദ്രവിഡന്മാർ, കാംബോജന്മാർ, യവനന്മാർ, ശകന്മാർ, പാരദന്മാർ, ബാൽഹീകന്മാർ, കിരാതന്മാർ, ചീനക്കാർ, ദരദന്മാർ, ഖശന്മാർ എന്ന ജാതിക്കാരെല്ലാം ഒരു കാലത്തു ക്ഷത്രിയന്മാരായിരുന്നു എന്നും, പക്ഷേ കർമ്മലോപംകൊണ്ടും ബ്രാഹ്മണാദർശനംകൊണ്ടും അവർ ശൂദ്രത്വത്തെ പ്രാപിച്ചുഎന്നും മനുസ്മൃതി പറയുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു വിചാരിക്കേണ്ടതു് ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യന്മാരല്ലാത്തെയുള്ളവരെയെല്ലാം പ്രകീർണ്ണകമായി ശൂദ്രവർഗ്ഗത്തിൽ ആരുടെയും സമ്മതംകൂടാതെ സ്മൃതികാരൻ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കയാണെന്നാകുന്നു. അമരസിംഹന്റെ നിഘണ്ടുവിൽ വൈശ്യന്മാർകഴിഞ്ഞാൽ, ചണ്ഡാളൻവരെയുള്ളവരെ ശൂദ്രവർഗ്ഗത്തിൽ ചേർത്തുകാണുന്നു. ഇതു കുറേ വിചിത്രമാണെന്നു പറയാതെതരമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ശൂദ്രരിൽതന്നെ ചിലവർഗ്ഗക്കാരുടെ ചോറു്

ബ്രാഹ്മണർക്ക് ഭുജിക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ലെന്ന് സ്മൃതികാരന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നു. പിന്നെയും, "ശൂദ്രാണാമനിരവസിതാനാം"എന്ന സൂത്രത്തിൽനിന്ന് പാണിനിയുടെ കാലത്ത് ഉൽകൃഷ്ടജാതിക്കാരുടെ പാത്രങ്ങളിൽ ശൂദ്രരിൽ ചിലർ ഭക്ഷണം കഴിച്ചാൽ പാത്രത്തിന്ന് അശുദ്ധിയുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ആ സൂത്രത്തിന്നുദാഹരണം, "തക്ഷായസ്കാരം"എന്നും, പ്രത്യുദാഹരണം "ചണ്ഡാലമൃതപാഃ"എന്നും കാണുന്നതുകൊണ്ട് തക്ഷന്മാർ (=ആശാരിമാർ) അയസ്കാരന്മാർ(=കൊല്ലന്മാർ) എന്നിവർക്ക് ഉപരിജാതിക്കാരുമായി അക്കാലത്ത് പങ്ക്തി ഭോജനമുണ്ടായിരുന്നതായിട്ട് ഊഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു. അന്നും ചണ്ഡാലമൃതപാദി ശൂദ്രരെ അശുദ്ധീകരന്മാരായി ഗണിച്ചിരുന്നു എന്നും വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് വിവിധന്മാരും പരസ്പരം വളരെ അന്തരമുള്ളവരും ആയ പല വർഗ്ഗക്കാരെ ഒന്നുചേർത്ത് ശൂദ്രമുദ്ര അടിച്ചതാണ് വിസ്മയകരം. ആദിമൂന്നു വർണ്ണക്കാർക്കും ചില സംസ്കാരങ്ങൾ ആവശ്യമുണ്ട്. ശൂദ്രർക്ക് സംസ്കാരങ്ങൾ ആവശ്യമില്ല, എന്നല്ലാതെ വ്യത്യാസങ്ങൾ ക്രിയകളിൽ വിധിച്ചുകാണുന്നില്ല. ഏതായാലും ചണ്ഡാളാദികളെ ഗ്രാമത്തിന്ന് വെളിയിലേ കുടിപാർപ്പിക്കാവൂ എന്നും, ശക്തനായ ശൂദ്രനായിരുന്നാലും ബ്രാഹ്മണരെ ധിക്കരിക്കാൻ ഇടയാകുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അവൻ അധികം ധനം സമ്പാദിക്കരുതെന്നുംമററുമുള്ള ഭദ്രമായ അനുശാസനങ്ങളിൽനിന്ന് മനവാദിസ്മൃതികാരന്മാർക്ക് പൊതുവിൽ ശൂദ്രജാതിയോടുള്ള ചേതോവികാരം മിക്കവാറും സ്പഷ്ടംതന്നെ.

(6)--ഒന്നാമതായി ഇവിടെ നോക്കേണ്ടതു് നായന്മാർ, ഈഴവർ മുതലായ ജാതിക്കാർ, പ്രസ്തുത സ്മൃതി നിർദ്ദിഷ്ടമായ ശൂദ്രജാതിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടുമോ എന്നാണ്. അതിന്നു എന്റെ ഉത്തരം ഇല്ലെന്നുതന്നെയാണ്. കേരളദേശാചാരങ്ങൾ മനുയാജ്ഞവല്ക്യപ്രഭൃതികൾ അറിഞ്ഞിരുന്നെന്നു

വിചാരിക്കാൻ ഒരു തരവുമില്ല. അഥവാ അവരുടെ നിബന്ധനകളിൽ നാംകൂടി ഉൾപ്പെട്ടുമെന്ന വാദത്തിന സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷവും ഈ വക സ്മൃതിവിധികൾ ആദരണീയങ്ങളാണോ എന്നാണ് രണ്ടാമത്തെ ചോദ്യം. ഹിന്ദുക്കളുടെമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനത്തെ അലംകരിക്കുന്നത് ഉപനിഷത്തുകളും ഭഗവദ്ഗീതയും ബ്രഹ്മസൂത്രങ്ങളുമാകുന്നു. അവയുടെ പ്രാമാണ്യത്തെ നിരസിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ, ശംകരരാമാനുജപ്രഭൃതികളായ ആചാര്യന്മാർ വ്യാഖ്യാനഭേദങ്ങൾമൂലം അവരവരുടെ മതങ്ങളെ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതായിവന്നു. വേദമൂലങ്ങളായ ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു സ്മൃതികളെക്കാൾ പ്രാബല്യമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് അങ്ങനെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്തുപറയുന്നു എന്നുനോക്കുക. ഭഗവദ്ഗീത അഞ്ചാമദ്ധ്യായം 18-ാം ശ്ലോകം:—

"വിദ്യാവിനയസമ്പന്നേ ബ്രാഹ്മണേഗവിഹസ്തിനി
ശുനിചൈവ ശ്വപാകേച പണ്ഡിതാഃ സമദർശിനഃ"

എന്നാകുന്നു. അതായത്. വിദ്യാവിനയസമ്പന്നനായ ബ്രാഹ്മണനിലും ഗോവിലും ആനയിലും ശ്വാവിലും ചണ്ഡാളനിലും പണ്ഡിതന്മാർ സമദൃഷ്ടികളാകുന്നു. ധർമ്മത്തിൽ ഉൽകീർണ്ണമായിരിക്കേണ്ട ഈ ശ്ലോകത്തിലെ മഹനീയമായ ആശയമെവിടെ? ജീർണ്ണമായ സ്മൃതികാരമതമെവിടെ? പ്രസിദ്ധമായ ഒരൈതിഹ്യം ഇവിടെ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. ഒരിക്കൽ സാക്ഷാൽ ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ ഗംഗയിൽ സ്നാനംകഴിഞ്ഞു മടങ്ങുമ്പോൾ മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ നിന്നിരുന്ന ഒരു ചണ്ഡാളനോടു ദൂരെമാറുന്നതിന്ന ശിഷ്യന്മാർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ചണ്ഡാളൻ, സാക്ഷാൽ പരമശിവൻതന്നെ ആചാര്യൻെറ അദ്വൈതസിദ്ധിയെ പരീക്ഷിപ്പാൻ വേഷംമാറി നിന്നിരുന്നതായിരുന്നു. ശിഷ്യരുടെ ഹുംകാരംകേട്ടു ചണ്ഡാളൻ ഇങ്ങനെചോദിച്ചു:—

"അന്നമയാദന്നമയംഅഥവാചൈതന്യമേവചൈതന്യാൽ

ദ്വിജവരഭൂരികത്തും വാഞ്ഛസികിംതത്രമേബ്രൂഹി" ഇതുകേട്ട് ആചാൎയ്യപാദർ ജ്ഞാനിയായ ചണ്ഡാളന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നു. പ്രസിദ്ധമായ ഈ ഇതിഹാസസംഭവം ശങ്കരാചാൎയ്യർ ബ്രഹ്മസൂത്രങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചശേഷം നടന്നിരിക്കണമെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, "ശുഗസ്യതദനാദരശ്രവണാത്തദാദ്രവണാൽസൂച്യതേഹി", "ക്ഷത്രിയത്വഗതേശ്ചോത്തരത്രചൈത്രരഥേനലിംഗാൽ", "സംസ്കാരപരാമൎശാത്തദഭാവാഭിലാപാച്ച", "തദഭാവനിൎദ്ധാരണേചപ്രവൃത്തേഃ", "ശ്രവണാധ്യയനാൎത്ഥപ്രതിഷേധാൽ സ്മൃതേശ്ച" എന്നബ്രഹ്മസൂത്രങ്ങളുടെ ഭാഷ്യദ്വാരാ, ശൂദ്രനു ബ്രഹ്മവിദ്യയ്ക്ക് അധികാരമില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം സമൎത്ഥിക്കുമായിരുന്നില്ല. ബ്രഹ്മസൂത്രങ്ങളുടെ കൎത്താവുതന്നെ വ്യാസനാണെന്നുള്ള സംഗതി ഭാഷ്യകാരൻ വിസ്മരിച്ചുപോയതും "വിദുരപ്രഭൃതയശ്ച ശൂദ്രയോനിപ്രഭവാ അപിവിശിഷ്ട വിജ്ഞാനസമ്പന്നാഃ സ്മൎയ്യന്തേ" എന്ന പ്രസ്തുതഭാഷ്യഭാഗത്തിൽ സൂരിച്ചിട്ടും അങ്ങനെയുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ വിലംഘിച്ചു കാണുന്നതും മനസ്താപകരമാകുന്നു. ബ്രഹ്മവിദ്യാധികാരത്തിൽ ശൂദ്രൎക്ക് (1) പരഭാസമുണ്ടെന്നുള്ള വാദത്തിനു ഭാഷ്യകാരൻ ശ്രുതിസ്മൃതികളിൽനിന്നു ലഭ്യമായി കരുതുന്ന പ്രദീപത്തെയാകുന്നു സമാശ്രയിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, ചതുൎവ്വേദനിഷ്ണാതനായ സ്വാമി ദയാനന്ദസരസ്വതി മുതൽപേർ മേൽപടി പ്രമാണങ്ങളെത്തന്നെ ആസ്പദമാക്കി ജന്മമാത്രകല്പിതമായ ചാതുൎവ്വൎണ്യത്തെ അവചൂൎണ്ണനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. "ശ്രവണാദ്ധ്യയനാൎത്ഥ പ്രതിഷേധാൽ സ്മൃതേശ്ച" അതായത്, ശൂദ്രന് അദ്ധ്യയനവും ശ്രവണവും പാടില്ലെന്നു സ്മൃതിയുണ്ടെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ശങ്കരാചാൎയ്യസ്വാമികൾ സ്വനിൎമ്മിതമായ വിഷ്ണുസഹസ്രനാമ സ്തോത്രത്തിൽ,

(1) പരിഭാസം=ഒഴിവു്=Exclusion.

"വേദാന്തഗോബ്രാഹ്മണസ്യാൽ ക്ഷത്രിയോവിജയീഭവേൽ
വൈശ്യോധനസമൃദ്ധഃസ്യാൽ ശൂദ്രസ്സുഖമവാപ്നുയാൽ"

എന്നുശൂദ്രനുകൂടി ശ്രവണയോഗ്യതയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും "ശ്രാവയേച്ചതുരോവർണ്ണാൻ" എന്നു മഹാഭാരതവും "സുഗതിമിയാച് ... വർണാച്ചശൂദ്രയോനിഃ" എന്നു ഹരിവംശവും ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നതും നോക്കുമ്പോൾ ഈ വിഷയത്തിൽ സ്ഫുരിക്കുന്ന പരസ്പരവിരുദ്ധതയെ പരിഹരിക്കുന്ന കാൎയ്യം ദുസ്സാധമായി തോന്നുന്നു. ഇതിലും സ്പഷ്ടമായി അസ്മദീയമതത്തിനു (1) ഉപോദ്ബലകമായി ശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ വാക്യങ്ങൾതന്നെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ സുലഭമാകുന്നു.

"നവർണാനവർണാശ്രമാചാരധൎമ്മാ
നമേ ധാരണാധ്യാന യോഗാദയോപി
അനാത്മാശ്രയാഹമ്മമാധ്യാസഹാനാൽ
തദേകോവശിഷ്ടഃ ശിവഃ കേവലോഹം"

എന്നു "ദശശ്ലോകി"യിൽ വൎണ്ണാശ്രമാദികളുടെ തുച്ഛതയേയും അദ്വൈതസിദ്ധിയുടെ പ്രാധാന്യത്തേയും അദ്ദേഹം പ്രതിപാദിക്കുന്നു. പിന്നെയും "ഉപദേശസാഹസ്രി"യിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു:—

"വാസുദേവോയഥാശ്വപാകേ
സ്വദേഹേചാബ്രവീൽസമം
തഥാദേഹിത്വയ ആത്മാനം
സമം സബ്രഹ്മവിത്തമഃ"

ഇവിടെ ഗീതോപപാദിതമായ സൎവ്വസാമ്യത്തെ ആചാൎയ്യസ്വാമികൾ അംഗീകരിക്കുന്നു. ഇതിനുംപുറമേ,

"മൃത്യാശങ്കോയഥോദകോ നാഗ്രഹിദമൃതംയഥാ
കൎമ്മനാശഭയാജ്ജന്തോ രാത്മജ്ഞാനാഗ്രഹസ്തഥാ"

എന്നും ശങ്കരാചാൎയ്യർതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനം എല്ലാവൎക്കും ആനന്ദകരമാണെ

---

(1) ഉപോദ്ബലകം=പിൻതാങ്ങുന്നതു്=Corroborative

ങ്കിൽ അതു മനുഷ്യർ നിരസിക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന് ഉദങ്കന്റെ കഥയുദാഹരിച്ച് കർമ്മനാശഭയം ഹേതുവായിട്ടാണെന്ന്, വർണ്ണാശ്രമാദി വ്യവസ്ഥാവിഹിതമായ കർമ്മങ്ങളുടെ ലോപത്തെ ഭയന്ന് ജനങ്ങൾ ആത്മജ്ഞാനത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല എന്നു സമാധാനം പറയുന്നു. ഉദങ്കൻ തപസ്സുകൊണ്ടു് മഹാവിഷ്ണുവിനെ പ്രസാദിപ്പിച്ചശേഷം എന്തുവരം വേണമെന്നുള്ള പ്രശ്നത്തിന് അമൃതു കിട്ടണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടുകയും ഉദങ്കന് അമൃതുകൊണ്ടുചെന്നു കൊടുക്കുവാൻ വിഷ്ണു ദേവേന്ദ്രനോട്ട് ആജ്ഞാപിക്കയും ചെയ്തു. ദേവേന്ദ്രൻ ചണ്ഡാള വേഷം ധരിച്ച് അമൃതകുംഭവുമായി ഉദങ്കന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് അമൃതു സ്വീകരിക്കാൻ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ചണ്ഡാളൻ പ്രസ്തുത കുംഭം വസ്തിപ്രദേശത്തു ചേർത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതുകണ്ടു് അതിൽ മൂത്രമായിരിക്കുമെന്നു ശങ്കിച്ച് ഉദങ്കൻ അമൃതു വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ ജനങ്ങൾ വർണ്ണാശ്രമകർമ്മഭ്രമത്താൽ ആത്മജ്ഞാനത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു എന്നാണ് മേല്പറഞ്ഞ ശ്ലോകത്തിന്റെ താൽപര്യം. ഇനിയുംനോക്കുക: — "ഈശാവാസ്യമിദംസർവം" എന്ന് ഈശാവാസ്യോപനിഷത്താരംഭിക്കുന്നു. അതിൽ നിന്നു സകല ജീവജാലങ്ങളിലും ചൈതന്യം വ്യാപ്തമാണെന്നു വ്യക്തമായിരിക്കേ, സ്വജന്മാപരാധത്തിനു ഒരുവിധത്തിലും ഉത്തരവാദികളല്ലാത്ത ചണ്ഡാളാദികളെ ശാശ്വതമായി അന്ധകാരപഞ്ജരത്തിലടച്ച് ഒരു കാലത്തും അവക്കു നിർഗ്ഗമത്തിനവകാശമില്ലെന്നു വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നതിന്റെ സാധുത്വം എങ്ങനെ സ്വീകരണീയമാകും. ഒരു പക്ഷേ, ഇവിടെ ചാതുർവർണ്യം ഗീതയും ഉപനിഷത്തുകളും അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലേ എന്നു വല്ല പ്രതിയോഗിയും പ്രതിവാദിച്ചേക്കാം. ശരിതന്നെ. എന്നാൽ, ചാതുർവർണ്യത്തിനു ഗീതയിലും ഉപനിഷത്തുകളിലും എന്തു താല്പര്യമാണ് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു പ്രതിവാദികൾ വിസ്മരിക്കാതിരുന്നാൽ മതി.

"ചാതുർവ്വർണ്ണ്യം മയാസൃഷ്ടം ഗുണകർമ്മവിഭാഗശഃ
തസ്യകർത്താരമപിമാം വിദ്ധ്യകർത്താരമവ്യയം."

(ഗുണകർമ്മവിഭാഗമനുസരിച്ച ചാതുർവ്വർണ്ണ്യം എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. ഞാൻ അതിൻെറ കർത്താവാണെങ്കിലും അകർത്താവായും അവ്യയനായും എന്നെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടാലും) എന്ന ഗീതയിൽ കാണുന്നതിൽനിന്നും ഗുണങ്ങളെയും കർമ്മങ്ങളെയും ആശ്രയിച്ച് അതായത്, സത്വരജസ്തമോഗുണങ്ങളുടെയും ശമദമതപഃപ്രവൃത്തികർമ്മങ്ങളുടെയും താരതമ്യേന ജനസമുദായ വിഭാഗ കല്പനയായി ചാതുർവ്വർണ്ണ്യം ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. അല്ലാതെ, കേവലം ജന്മമാത്രാസ്പദമായ ഒരു ഭേദകല്പനയല്ല ചാതുർവ്വർണ്ണ്യം. "നചർമ്മണോനരക്തസ്യ നമാംസസ്യ ചാസ്ഥ്നഃ നജാതിരാത്മനോജാതിർവ്യവഹാരകല്പിതാ." (തൊലിക്കോ രക്തത്തിനോ മാംസത്തിനോ അസ്ഥിക്കോ ആത്മാവിനോ ജാതിയില്ല; ജാതിഎന്നത് വ്യവഹാരകല്പിതമാകുന്നു) എന്നു "നിരാലംബോപനിഷത്തി"ൽ കാണുന്നു. ഈ വിഷയം "വജ്റസൂചികോപനിഷത്തി"ൽ കുറേക്കൂടി ഭംഗിയായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. "ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യശൂദ്രാ ഇതിചത്വാരോവർണാസ്തേഷാം വർണാനാം ബ്രാഹ്മണ ഏവപ്രധാന ഇതി വേദവചനാനുരൂപം സ്മൃതിഭിരപ്യുക്തം. തത്രചോദ്യമസ്തി. കോവാബ്രാഹ്മണോ നാമ; കിംജീവഃ; കിംദേഹഃ; കിംജാതിഃ; കിംജ്ഞാനം; കിംകർമ്മ; കിംധാർമ്മിക ഇതി. തത്രപ്രഥമോ ജീവോ ബ്രാഹ്മണ ഇതി. ചേത്തന്ന. അതീതാനാഗതാനേക ദേഹാനാം ജീവസ്യൈകരൂപത്വാൽ. ഏകസ്യാപി കർമ്മവശാദനേക ദേഹസംഭവാൽ സർവ്വശരീരാണാം ജീവസ്യൈകരൂപത്വാച്ച. തസ്മാന്നജീവോ ബ്രാഹ്മണഇതി. തർഹിദേഹോ ബ്രാഹ്മണഇതി ചേത്തന്ന. ആ ചണ്ഡാലാദിപര്യന്താനാം മനുഷ്യാണാംപാഞ്ചഭൌതികത്വേന ദേഹസ്യൈകരൂപത്വാജ്ജരാമരണധർമ്മാധർമ്മാദി സാമ്യദർശനാൽ ബ്രാഹ്മണഃ ശ്വേ

തവർണഃ ക്ഷത്രിയോ രക്തവർണോ വൈശ്യഃ പീതവർണഃ ശൂദ്രഃ കൃഷ്ണവർണ ഇതി നിയമാഭാവാൽ പിത്രാദി ശരീരദഹനേ പുത്രാദീനാം ബ്രഹ്മഹത്യാദിദോഷസംഭവാച്ച. തസ്മാന്നദേഹോ ബ്രാഹ്മണ ഇതി. തർഹിജാതിർബ്രാഹ്മണ ഇതിചേത്തന്ന. തത്ര ജാത്യന്തര ജന്തുഷ്വനേകജാതി സംഭവാ മഹർഷയോ ബഹവഃ സന്തി. ഋശ്യശൃംഗോമൃഗ്യഃ കൌശികഃ കുശാൽ, ജാംബൂകോ ജംബൂകാൽ. വാല്മീകോ വാല്മീകാൽ, വ്യാസഃ കൈവർത്തകന്യായാം,ശശപൃഷ്ഠാൽ ഗൌതമഃ, വസിഷ്ഠ ഉർവ്വശ്യാം അഗസ്ത്യഃ കലശേജാത ഇതിശ്രുതത്വാൽ. ഏതേഷാം ജാത്യാവിനാ പ്യഗ്രേ ജ്ഞാനപ്രതിപാദിതാ ഋഷയോ ബഹവഃസന്തി. തസ്മാന്നജാതി ബ്രാഹ്മണ ഇതി തർഹി ജ്ഞാനം ബ്രാഹ്മണ ഇതിചേത്തന്ന. ക്ഷത്രിയാദയോപി പരമാർത്ഥ ദർശനോഭിജ്ഞാ ബഹവഃസന്തി. തസ്മാന്നജ്ഞാനം ബ്രാഹ്മണ ഇതി. തർഹികർമ്മബ്രാഹ്മണ ഇതിചേത്തന്ന. സർവ്വേഷാം പ്രാണിനാം പ്രാരബ്ധസഞ്ചിതാഗാമി കർമ്മസാധർമ്മ്യദർശനാൽ കർമ്മാഭിപ്രേരിതാഃ സന്തോജനാഃ ക്രിയാഃ കുർവ്വന്തീതി. തസ്മാന്ന കർമ്മബ്രാഹ്മണ ഇതി. തർഹിധാർമ്മികോ ബ്രാഹ്മണ ഇതിചേത്തന്ന. ക്ഷത്രിയാദയോഹിരണ്യ ദാതാരോ ബഹവഃ സന്തി. തസ്മാന്ന ധാർമ്മികോ ബ്രാഹ്മണ ഇതി. തർഹികോവാ ബ്രാഹ്മണോനാമ. യഃ കശ്ചിദാത്മാനം അദ്വിതീയം ജാതിഗുണക്രിയാഹീനം ഷഡൂർമ്മി ഷഡ്ഭാവേത്യാദി സർവ്വദോഷരഹിതം... ...അപരോക്ഷീകൃത്യ...... വർത്തത ഏവ മുക്തലക്ഷണോ യഃ സ ഏവബ്രാഹ്മണ ഇതിശ്രുതിസ്മൃതി പുരാണേതിഹാസാനാമഭിപ്രായഃ ......

അർത്ഥം—[ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രർ എന്നു നാലുവർണ്ണങ്ങൾ; അവരിൽവെച്ചു പ്രധാനൻ ബ്രാഹ്മണൻ എന്നു വേദങ്ങൾക്കു് അനുരൂപമായി സ്മൃതികളും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഇവിടെ ചോദ്യമുണ്ടു്. ബ്രാഹ്മണൻ എന്നു പറയുന്നതു് ആരാണു്? ജീവനോ ദേഹമോ ജാതിയോ

ജ്ഞാനമോ കർമ്മമോ ധാർമ്മികനോ ആരാണോ ബ്രാഹ്മണൻ? ഇവിടെ ആദ്യം പറഞ്ഞ ജീവനാണ് ബ്രാഹ്മണൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അങ്ങിനെയല്ല. കഴിഞ്ഞതും വരാനുള്ളതും ആയ അനേകദേഹങ്ങളിൽ ജീവൻ ഏകരൂപനാകകൊണ്ടും കർമ്മവശാൽ സിദ്ധിക്കുന്ന അനേകശരീരങ്ങളിൽ ജീവൻ ഒന്നുതന്നെ ആയിരിക്കകൊണ്ടും ജീവനല്ല ബ്രാഹ്മണൻ. എങ്കിൽ ദേഹമാണ് ബ്രാഹ്മണൻ എന്നുപറഞ്ഞാൽ അങ്ങിനെയുമല്ല. ചണ്ഡാലപര്യന്തമുള്ള എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും ദേഹം ഒരുപോലെ പഞ്ചഭൂതസഞ്ചിതമാകയാലും ജരാമരണങ്ങളും ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളും എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ ഉള്ളതിനാലും ബ്രാഹ്മണൻ വെളുത്തതെന്നും ക്ഷത്രിയൻ ചുവന്നതെന്നും വൈശ്യൻപീതവർണ്ണനെന്നും ശൂദ്രൻ കറുത്തതെന്നും നിയമമൊന്നുമില്ലാത്തതിനാലും അച്ഛൻമുതൽപേരുടെ ശവദാഹംചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് പുത്രാദികൾക്ക് ബ്രഹ്മഹത്യാദി ദോഷമുണ്ടാകുന്നതാകയാലും ദേഹം ബ്രാഹ്മണനല്ല. എന്നാൽ ജാതിയാണു ബ്രാഹ്മണൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അങ്ങിനെയുമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മറ്റുജാതി ജന്തുക്കളിൽ അനേകജാതികളിൽനിന്നു സംഭവിച്ചതായി വളരെ മഹർഷിമാർ ഉള്ളതാകുന്നു. മാനിൽനിന്ന് ഋശ്യശൃംഗനും, കുശകളിൽനിന്നു കൗശികനും, കുറുനരിയിൽനിന്നു ജാംബുകനും, ചിതൽപ്പുററിൽനിന്നു വാല്മീകിയും, മുക്കുവപ്പെൺകുട്ടിയിൽനിന്നു വ്യാസനും, മുയലിൻെറ പൃഷ്ഠഭാഗത്തുനിന്നു ഗൌതമനും, ഉർവ്വശിയിൽ നിന്നു വസിഷ്ഠനും കുടത്തിൽനിന്ന് അഗസ്ത്യനും ജനിച്ചതായി കേൾവിപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇവരിൽ ജാതിക്കു ബാഹ്യന്മാരായ വളരെ ഋഷികൾ മുഖ്യന്മാരായ ജ്ഞാനോപദേഷ്ടാക്കളായിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു ജാതിയല്ല ബ്രാഹ്മണത്വത്തിൻെറ ലക്ഷണം. ജ്ഞാനമാണോ ബ്രാഹ്മണത്വലക്ഷണമെന്നു ചോദിച്ചാൽ അതുമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പരമാർത്ഥദർശികളായി അഭിജ്ഞന്മാരായി വളരെ ക്ഷത്രിയാദികൾ ഉ

ണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു ജ്ഞാനമല്ല ബ്രാഹ്മണൻ. ഇനി കർമ്മമാണോ ബ്രാഹ്മണൻ എന്നു നോക്കിയാൽ അതുമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പ്രാരബ്ധവും സഞ്ചിതവും ആഗാമിയുമായുള്ള കർമ്മങ്ങൾ എല്ലാപ്രാണികൾക്കും ഒരുപോലെയാകുന്നു. കർമ്മങ്ങളാൽ പ്രേരിതരായിഭവിച്ച ജനങ്ങൾ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു കർമ്മമല്ല ബ്രാഹ്മണൻ. എന്നാൽ ധാർമ്മികനാണു ബ്രാഹ്മണൻ എന്നു വെയ്ക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ അതുമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ക്ഷത്രിയാദികൾ വളരെപ്പേർ സ്വർണ്ണദാനംചെയ്യുന്നവരാണു്. അതിനാൽ ധാർമ്മികൻ ബ്രാഹ്മണനല്ല. പിന്നെ ബ്രാഹ്മണനാരാണു്? അദ്വിതീയമായി ജാതിഗുണക്രിയാഹീനമായി ഷഡൂർമ്മി ഷഡ്ഭാവാദി ദോഷരഹിതമായി...വിളങ്ങുന്ന ആത്മാവിനെ സാക്ഷാൽകരിച്ച യാതൊരുവൻ വർത്തിക്കുന്നുവോ. ഇങ്ങനെ ഉക്തലക്ഷണനായ ആൾ അത്രേ ബ്രാഹ്മണനെന്നാകുന്നു സകല ശ്രുതിസ്മൃതിപുരാണേതിഹാസങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.]

ഇവിടെ നിർദ്ദിഷ്ടമായ ലക്ഷണത്തെ സാധിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണർ കൈവിരലുകളാൽ കണക്കാക്കുവാനെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്നറിയുന്നില്ല.

"അനധീത്യത്വയോവേദാ നന്യത്രകുരുതേ ശ്രമം
സജീവന്നേവശൂദ്രത്വ മാശുഗച്ഛതിസാന്വയഃ"

ആതായതു്, വേദങ്ങൾ അധ്യയനം ചെയ്യാതെ മററുകാര്യങ്ങളിൽ ശ്രമിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ വംശത്തോടുകൂടി ശൂദ്രത്വത്തെ വേഗത്തിൽപ്രാപിക്കുന്നു എന്നു "മനുസ്മൃതി"യിൽ കാണുന്നു. ഈ തത്വം പ്രയോഗിച്ചു പരീക്ഷിക്കുന്നപക്ഷം കേവലം യജ്ഞസൂത്രധാരണം ചെയ്തു് ധർമ്മധ്വജികളായി നടക്കുന്നവരിൽ മിക്കപേരെയും കാനേഷുമാരിക്കണക്കിൽ ബ്രാഹ്മണരായി ഗണിച്ച മുരാരി കൃഷ്ണമൂർത്തിഅയ്യർ അവർകളെപ്പററി തിരുവിതാംകൂർ ഗവർമ്മെൻറുചെയ്ത പ്രശംസ നിസ്സംശയം

പിൻവലിക്കേണ്ടിവരും. ചുരുക്കം പറഞ്ഞാൽ സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളിലേ വിധികൾ അനാദരിച്ചു നടക്കുന്നതു ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനു ബാധകമല്ല. മററുള്ളവരെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ശൃംഖലകൾ ദൂരീകരിക്കുന്നതിൽ ബ്രാഹ്മണർ വിമുഖന്മാരുമാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരു ഘട്ടത്തിലാണ് നാം ഇപ്പോൾ എത്തിയിരിക്കുന്നത്. ജന്മമെന്നൊരു യദൃച്ഛാസംഭവമല്ലാതെ യാതൊന്നും ഗണ്യമായി കാണുന്നില്ല. "ശൂദ്രോബ്രാഹ്മണതാമേതി ബ്രാഹ്മണശ്ചേതി ശൂദ്രതാം" അതായത്, അവസ്ഥാനുസാരേണ ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണനായും ബ്രാഹ്മണൻ ശൂദ്രനായും ഭവിക്കുന്നു എന്ന് മനു പറയുന്നു. അത് ഇക്കാലത്തു ബ്രാഹ്മണർ സമ്മതിക്കുമോ എന്നറിയുന്നില്ല.

(7)—**മുൻഖണ്ഡങ്ങളുടെ ചുരുക്കം.** സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ജന്മമാത്രാധാരമായി ഹിന്ദുസമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഭിത്തികൾ ഹിന്ദുമതഗ്രന്ഥങ്ങളായ ഉപനിഷദ്ഗീതാദികളുടെ പ്രകാശത്തിൽ ദുർബ്ബലങ്ങളാകുന്നു. പ്രസ്തുതഭിത്തികളുടെ രക്ഷയ്ക്കു സ്മൃതികാരന്മാർ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ ഉത്തമജാതിക്കാരായ ബ്രാഹ്മണർപോലും സാകല്യേന അനുഷ്ഠിക്കുന്നില്ല. പരസ്പരബലപരീക്ഷയിൽ ഗീതാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിജയിക്കുന്നു. മനുവാദി സ്മൃതികാരന്മാരുടെ അനുശാസനങ്ങൾ കേരളീയരെ ബന്ധിക്കുന്നതായി പറയാവുന്നതല്ല. എന്തുതന്നെയായാലും ചണ്ഡാലപര്യന്തമുള്ള ശൂദ്രവർഗ്ഗത്തോടു സ്മൃതികാരന്മാരുടെ കഠോരമായ ദൃഷ്ടിരൂക്ഷത, അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനസമ്പന്നന്മാരും ലോകാനുഗ്രഹലോലന്മാരുമായ മഹർഷിമാരുടെ കരുണാമസൃണമായ കടാക്ഷശീതളതയിൽ യാതൊരു ഗണനയേയും അർഹിക്കുന്നില്ല. ഇത്രയും സ്ഥാപിച്ചശേഷം ഉപരിവിചാരിച്ചുനോക്കാം. സ്മൃതിനിർദ്ദേശങ്ങൾ ലക്ഷീകരിക്കുന്നത് വർണ്ണസങ്കരനിവാരണമാകുന്നു. പുരുഷന്മാരെ അതിപുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളെ സ്വൈരികളും ആയി ഉപരിപരിഷ്കരിച്ചു

സ്വവർഗ്ഗമഹിമയെ പുലർത്തണമെന്നുള്ള മോഹം മഹാന്മാരായ ബ്രാഹ്മണസ്മൃതികാരന്മാർ പുരസ്കരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. മനുഷ്യവംശത്തെ ഉപര്യുപരി ഉത്ഥാപനം ചെയ്യാനുള്ള ഉത്സാഹം പ്രശംസനീയംതന്നെ. അതുകൊണ്ട് അശുചിയായ ചണ്ഡാലസാമീപ്യത്തെ പരിഹരിച്ച് ഇതരസമുദായശ്രേയസ്സിദ്ധിക്കു വേണ്ടി മനുസ്മൃതിയിലുള്ള വ്യവസ്ഥകളെക്കുറിച്ചു, "നീച്ചി" എന്ന ജർമ്മനീയ തത്വചിന്തകൻ അഭിനന്ദിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. പക്ഷേ ചണ്ഡാലൻ, ഇതരജനരക്ഷയ്ക്കും അഭ്യുദയത്തിനുംവേണ്ടി പ്രളയപര്യന്തം അശുചിയായി ഗ്രാമസീമയ്ക്കുവെളിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിൽ ഭേദം ചണ്ഡാലനെത്തന്നെ പരിഷ്കരിച്ച് ശുചിയാക്കുകയല്ലയോ എന്നാണ് നോക്കുവാനുള്ളത്. അന്യഥാ പക്ഷപാതദോഷത്തിനുപുറമേ, ഉത്തമജാതിക്കാർ സ്വകീയപക്ഷപ്രദേശത്തു നിരന്തരമായി ശല്യഭീതിയോടുകൂടി കഴിച്ചുകൂട്ടണമെന്നുള്ള വൈഷമ്യവും ബാധിക്കുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് സർവ്വജനീനമായ ആർദ്രത, ഈ കൂട്ടരെക്കുറിച്ചുണ്ടാകേണ്ടതു് ഉൽകൃഷ്ടജാതിക്കാരുടെ ആവശ്യവും പരമമായ ധർമ്മവും ആണെന്നു വന്നുകൂടുന്നു. വർണ്ണസംകരഭീതിയുള്ളവർ വിവാഹാദികാര്യങ്ങളിൽ സ്വാഭിമതം അനുസരിച്ചുനടന്നുകൊണ്ടാൽ മതിയാകും. സാധാരണധർമ്മങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ ബ്രാഹ്മണനും ചണ്ഡാലനും ഒരുപോലെ ബദ്ധപ്പെട്ടവരാകയാൽ അധഃകൃതവർഗ്ഗക്കാർക്കു ആ വിഷയത്തിൽ ഉള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വൈപരീത്യത്തിനു അവകാശമില്ല. ആ സംഗതി സ്മൃതികൾതന്നെ അനുശാസനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതുമാണല്ലോ. സാധാരണധർമ്മങ്ങളെപ്പററി യാജ്ഞവല്ക്യൻ:—

"അഹിംസാസത്യമസ്തേയം ശൗചമിന്ദ്രിയനിഗ്രഹഃ
ദാനം ദമോ ദയാ ക്ഷാന്തിഃ സർവ്വേഷാം ധർമ്മസാധനം."

അസ്തേയം എന്നാൽ, മോഷ്ടിക്കാതിരിക്ക എന്നർത്ഥമാകുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള അഹിംസാദികളുടെക്കൂട്ടത്തിൽ ക്ഷേത്രതീൎത്ഥ ഗമനാദികൂടി പ്രപഞ്ചഹൃദയകാരൻ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നകാൎയ്യം മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞുവല്ലോ. കേരളദേശത്ത് ഇങ്ങനെയുള്ള സാധാരണധൎമ്മങ്ങൾ എപ്പോഹിന്ദുക്കളും അനുഷ്ഠിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽഅതിന് ഹിന്ദുക്കൾഎന്തുപ്രോത്സാഹനം ചെയ്യണം? എന്നുള്ളവിഷയങ്ങൾ ഹസ്തസംസ്ഥിതമായിശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന വിചാരകാൎയ്യമാകുന്നു. ആദ്യമേതന്നെ ഇവയുടെ അനുഷ്ഠാനം പ്രാകൃതാവസ്ഥയിൽ വൎത്തിക്കുന്ന അധോഗതജാതികളിൽ വളരെ വിരളമാണെന്നു പറയുന്നതിൽ അപാകമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അഹിംസാ, സത്യം, ശൗചം മുതലായവയിൽ നിന്നു ഭ്രംശിച്ചുപോകാതെ, പ്രസ്തുത ജനങ്ങളെ പടികപടികയായി കയററിക്കൊണ്ടുവരുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ പൂൎവ്വാചാരപാരതന്ത്ര്യംകൊണ്ടുള്ള പ്രതിബന്ധം സ്പഷ്ടമായിക്കാണുന്നു. ഉത്തമജാതികളുടെ ആചാര രീതികൾ കണ്ടറിഞ്ഞു് ക്രമേണ ധൎമ്മസമ്പന്നരാകുന്നതിന് അവശ്യം വേണ്ടതായ സഹവാസസൌകൎയ്യം അവൎക്കില്ല. ഉത്തമജാതിക്കാരുടെ ഗതാഗതാവസരങ്ങളിൽ വഴിമാറുവാൻ ചെയ്യുന്ന ഗംഭീരഗൎജ്ജനംകേട്ട് (1) യൂകമക്കുണാദികളെപ്പോലെ മാൎഗ്ഗങ്ങളുടെ പാൎശ്വഭാഗങ്ങളിലേക്കു ത്വരിതഗമനംചെയ്യുന്ന താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരെ കണ്ട് പരിതപിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വെറും പരദേശികന്മാരായ പോൎട്ടുഗീസുകാർ തുടങ്ങി പരമഹംസനായ വിവേകാനന്ദസ്വാമി പൎയ്യന്തമുള്ള വിവിധ ജനങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ അനാസാദ്യന്മാരും അനഭിഗമ്യന്മാരും ആണെന്നു വെച്ചിരിക്കുന്ന ജനവിഭാഗത്തിൽ ഗോഹത്യാദി ഹിംസാകൎമ്മങ്ങളും ശൗചശൂന്യതയും നിഷ്ഠുരതയും വിളയാടുന്നതായി കണ്ടാൽ അതിനു സാക്ഷികളായി കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഉത്തമജാതികൾക്ക് യാതൊരു ബാദ്ധ്യതയുമില്ലെന്നു വരുന്നതല്ല. ക്ഷേത്രതീൎത്ഥാദി ഗമനകാൎയ്യത്തിന്റെ കഥ പറയേണ്ടതില്ല. ആചാ

(1) യൂകം=പേൻ, മക്കുണം=മൂട്ട.

രപാരുഷ്യം നിമിത്തം ശ്രേയോദ്ദാരങ്ങൾക്ക് കപാടബന്ധവും മതബോധദീപത്തിനു നിരന്തരമായ പ്രതിബന്ധവും നേരിട്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണങ്ങൾ പരിക്ഷണിയങ്ങളാകുന്നു. ഒന്നാമതായി ഹിന്ദുമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചു വല്ല വിശേഷവിധിയുമുണ്ടോ എന്നു നോക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കേരളത്തിലേക്കു ശ്രുതിസ്മൃതിവാക്യങ്ങൾക്കപുറമേ, വേറെ ശ്രുതികളുണ്ടെന്നു് ആക്കും വാദമില്ല. സ്മൃതികളുടെ കാൎയ്യം വരുമ്പോൾ കേരളത്തെ പ്രത്യേകമായിട്ടധികരിക്കുന്നതായി ശാങ്കരസ്മൃതിയുണ്ടെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥം അടുത്തകാലത്തു പ്രകാശദശയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതു് സത്യമോ മിഥ്യയോ എന്നാദ്യമേ നോക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

(8) — ശാങ്കരസ്മൃതി ഭാൎഗ്ഗവസ്മൃതിയുടെ ഒരു സംക്ഷേപമെന്നാണു് പറഞ്ഞു കാണുന്നതു്. പ്രാമാണികന്മാരായ സ്മൃതികാരന്മാരെപ്പററി: —

"മന്വത്രി വിഷ്ണുഹാരീത യാജ്ഞവല്ക്യോശനോംഗിരാഃ
യമാപസ്തംബസംവൎത്താഃ കാത്യായനബൃഹസ്പതീ
പരാശരവ്യാസശംഖ ലിഖിതൌ ദക്ഷഗൌതമൌ
ശാതാതപോ വസിഷ്ഠശ്ച ധൎമ്മശാസ്ത്രപ്രയോജകാഃ"

എന്നിങ്ങനെ യാജ്ഞവല്ക്യസ്മൃതികൊടുത്തിട്ടുള്ള പട്ടികയിൽ ഭാൎഗ്ഗവന്റെ നാമധേയം കാണുന്നില്ല. സുരേശ്വരാചാൎയ്യാപരനാമധേയനായ വിശ്വരൂപാചാൎയ്യൻ യാജ്ഞവല്ക്യസ്മൃതിയുടെ വ്യാഖ്യാതാവാണ്. ഐതിഹ്യമനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹം ശ്രീശംകരാചാൎയ്യരുമായി വാദപ്രതിവാദത്തിൽ തോററതായും ജഗദ്ഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യതയെ സ്വീകരിച്ചതായും കാണുന്നസ്ഥിതിക്കു ശ്രീശംകരപ്രണീതമായ ഒരു സ്മൃതിയുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ അതിനെപ്പററി തന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വല്ലതും പറയാതിരിക്കുമായിരുന്നോ? ഭാ

ഗ്ഗ്വവസ്മൃതിയേയോ ശാംകരസ്മൃതിയേയോ പററി മററു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒരു പരാമശ്ശവും കാണുന്നില്ല. സ്മാത്തവിചാരമെന്ന കേരളബ്രാഹ്മണാചാരത്തിന് ആധാരമായി ഗ്രന്ഥപ്രാമാണ്യമുണ്ടെന്നു കാണിക്കുവാൻ അടുത്തകാലത്ത് ഇതു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു പലക്കും അഭിപ്രായമുണ്ട്. അഭിജ്ഞനായ കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ അവകൾ മുതൽപേർ ശങ്കരസ്മൃതിയുടെ അനാസ്പദതത്തെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജന്മിശബ്ദവ്യുൽപത്തി വിഷയക്രമത്തിൽ: -

"ജലമേതിവർണവ്യത്യാസാൽ തൽസംബന്ധേനസാചഭൂഃ
ജന്മേത്യാഖ്യായതേതസ്യ സ്വാമിത്വഞ്ചതദാശ്രയം"

എന്നു കാണുന്നതിലെ വിദൂഷകവൈദുഷ്യം ശംകരാചാര്യനെപ്പോലെ ഒരു ഗംഭീരനിൽ ആരോപിക്കുന്ന കാര്യം പ്രയാസമാകുന്നു.

"പ്രതികാലംപ്രമാണാനി ഭിദ്യന്തേകാലവൈഭവാൽ
പ്രതിദേശഞ്ചഭിദ്യന്തേ തൽപശ്യേദ്ബഹുസംമതിം."

അതായത്, കാലംതോറും ദേശംതോറും പ്രമാണങ്ങൾ കാലവൈഭവംകൊണ്ടു ഭേദപ്പെടുന്നു; അതുകൊണ്ട് ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായമനുസരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. എന്നു പറയുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്മൃതികാരൻ എന്ന പേരിനേക്കാൾ തത്വനിഷ്ഠയില്ലാതെ ഭൂരിപക്ഷസൂചിയുടെ ചലനങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചുകാര്യഗതിയെ നയിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന ഒരു ആധുനികരാജ്യതന്ത്രജ്ഞൻെറ പേരിനെ അഹിക്കുന്നു. സ്മൃതികൾ സ്ഥിരമായ ചില തത്വങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു രചിക്കപ്പെടേണ്ടവയാകുന്നു. അവ വേദമൂലകങ്ങളാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് മാറിമാറിയടിക്കുന്ന കാററിന് അനുരൂപമായി സ്മൃതികൾ ഭേദപ്പെടുന്നവയല്ല. അഥവാ സ്മൃതികൾ ഇദാനീന്തനകാലാവസ്ഥകൾക്കു യോജിക്കുമാറു മാററാമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ശംകരസ്മൃതിയുടെ പ്രാമാണ്യത പ്രസ്തുത വി

ചാരത്തിൽ പ്രതിബന്ധമായി ഉന്നയിക്കത്തക്കതുമല്ല. പിന്നെയും സകല ലോകസമദൃഷ്ടിയായി അത്യാശ്രമനായി വൎത്തിച്ചിരുന്ന ശ്രീശംകരൻ അദ്വൈതമതസിദ്ധാന്തസ്ഥാപകനാണെന്നു സ്മരിക്കുമ്പോൾ ശാംകരസ്മൃതിയിൽ കാണുന്ന ഭേദകല്പനകളുടെ കൎത്താവാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ ഒരു തരവുമില്ല. കേരളമാഹാത്മ്യാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾ കേരളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണനു ശൂദ്രാഗമനം നിഷിദ്ധമല്ലെന്നു മുക്തകണ്ഠം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

"കേരളേഷ്വപിമന്യന്തേ വൃഷലീഗമനംപ്രതി"

എന്നു പറയുന്ന പ്രസ്തുത സ്മൃതി കേരളമാഹാത്മ്യാദികൾക്കു പിന്നീടു രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു് തന്നിമിത്തം വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അന്യദേശങ്ങളിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണരെ പരശുരാമൻ കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു് കുടിപാൎപ്പിച്ചതായി ഗ്രന്ഥാന്തരങ്ങളിൽ കാണുന്നു. അങ്ങനെ വന്നുകൂടിയ ബ്രാഹ്മണരുടെ പൂൎവാചാരങ്ങൾക്കു് ആശ്രയമായിരുന്ന സ്മൃതികളുടെ പ്രാബല്യം നിരസിക്കുന്നതിനും ഭാൎഗവസ്മൃതിയുടെയോ ശാംകരസ്മൃതിയുടെയോ പ്രാമാണ്യം അംഗീകരിക്കുന്നതിനും അവർ എങ്ങനെ ശക്തന്മാരായി എന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ടു വന്നുകൂടുന്നതു് ആവശ്യം അനുസരിച്ചു മതം മാറുന്നതുപോലെ സ്മൃതികളെയും മാറാമെന്നാണല്ലോ. അതു് വിസ്മയകരമായ ഒരു സിദ്ധാന്തം തന്നെ. കേരളബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ സംഗതിവശാലും പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ ദുൎന്നിവാരതകൊണ്ടും പല ആചാരഭേദഗതികളും ഉൽപാദിക്കുവാനിടയായി. ഉദാഹരണത്തിനു് വരിക്കാനുള്ളവരുടെ ദുൎലഭതകൊണ്ടു് അവരുടെ കന്യകകൾ ദൃഷ്ടരജസ്കകളായാലും ആക്ഷേപമില്ലെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഭേദഗതികൾ അന്യദേശികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വിലക്ഷണമാകയാൽ അതിനു പ്രാമാണ്യനായ ശ്രീശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ പ്രാമാണ്യംകൂടി സംഘടിപ്പിച്ചു് ആക്ഷേപക്ഷയത്തിനു കൃത്രിമമായി ആരോ ഈ

ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചിരിക്കാമെന്നല്ലാതെ അതു സാക്ഷാൽ ശ്രീശങ്കരാചാര്യകൃതിയാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല.

(9)----അഥവാ ശാംകരസ്മൃതിയുടെ പ്രണേതാവു് ശ്രീശങ്കരാചാര്യൻ എന്നു വിചാരിക്കുകതന്നെ. ശങ്കരാചാര്യരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ അനാദരിക്കുന്നവരായി രാമാനുജ മധ്വപ്രഭൃതികളായ ആചാര്യന്മാരും അവരുടെ അനുയായികളായി വളരെ ജനങ്ങളുമുണ്ടു്. അവരെല്ലാം ഹിന്ദുക്കൾതന്നെ എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. കേരളബ്രാഹ്മണർതന്നെ ശങ്കരാചാര്യരുടെ അനുയായികളാണെന്നു സമ്മതിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ശൃംഗഗിരി കാഞ്ചീ മുതലായ മഠങ്ങളിൽ ആചാര്യപരമ്പരയാ ആധിപത്യം വഹിക്കുന്ന മതാദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ നമ്മുടെ കേരളബ്രാഹ്മണർ ഗൗനിക്കുമോ എന്നറിയുന്നില്ല. അതുംപോകട്ടെ, ശാംകരസ്മൃതിയിൽ പ്രതിവാദികളുടെ ആലംബമെന്തെന്നു നോക്കുകതന്നെ.

"ശൂദ്രാദിസ്പർശനേസ്നാനം കുര്യാച്ഛുദ്ധിമഭീപ്സവഃ
അന്ത്യജാനാംസന്നികർഷേ ചാപിമജ്ജനമാചരേൽ"

....

ശൂദ്രാദിസ്പർശനംദേവ പ്രതിമാസു വിവർജയേൽ"

(ശൂദ്രാദികളെ തൊട്ടാൽ ശുദ്ധമാകുന്നതിനു കുളിക്കണം. ചണ്ഡാളാദികൾ അടുത്തു വരുന്ന പക്ഷവും കുളിക്കണം. .... ദേവപ്രതിമകളെ ശൂദ്രാദികൾ തൊടുവാൻ സമ്മതിക്കരുതു്.) ഇത്രയും മൂർച്ചയുള്ളതായി ബ്രാഹ്മണേതരന്മാരോടു കാർക്കശ്യം ശാംകരസ്മൃതിയിൽപോലും മററുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല. ഇതെല്ലാം പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടമായ അനാചാരകാണ്ഡത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണു്. അനാചാരമെന്നാൽ മറെറാരിടത്തും നടപ്പില്ലാത്ത ആചാരമെന്നാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ അർത്ഥം നിശ്ച

യിച്ചിരിക്കുന്നതു്, അതുകൊണ്ട് ഈ വക യൊന്നും സ്മൃതിവിധികൾ അല്ലെന്നും നടപ്പിൽ കണ്ട ആചാരങ്ങളെ കേവലം റിക്കാർട്ട ചെയ്തിരിക്കയാണെന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. തീണ്ടലും തൊടീലും കേരളത്തിൽ ആചരിക്കാറുണ്ടെന്നുള്ളതിനു തക്കമില്ല. ടി ആചാരങ്ങളെ ഒരു സ്മൃതികാരൻ രേഖപ്പെടുത്തി എന്നുവെച്ച് അവയ്ക്ക് സ്മൃതിവിധികളുടെ പ്രാബല്യം സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. ആചാരങ്ങൾ ഇന്നവിധമാണെന്ന് ആരുതന്നെ പറഞ്ഞാലും അവയ്ക്കു ആചാരങ്ങൾക്കുള്ള വിലയിൽ കൂടുതലായി ഒന്നും വെയ്ക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ തീണ്ടൽ മുതലായ നടപടികൾക്ക് ശ്രുതിസ്മൃതികളുടെ ആധാരമില്ലെന്നും കേവലം ആചാരപ്രാബല്യമേ ഉള്ളു എന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആചാരമെന്ന നിലയിൽ ഈ വക അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ആദരണീയങ്ങളും ആശാസ്യങ്ങളുമാണൊ എന്നു മാത്രമേ നോക്കുവാനുള്ളു.

(10)—ആചാരം അഥവാ സദാചാരം എന്നതു് ശ്രുതിസ്മൃതികൾക്ക് അധീനമാണെന്ന് മുമ്പുതന്നേ പറഞ്ഞുവല്ലോ. സദാചാരത്തിനല്ലാതെ ഏതാചാരത്തിനും ഗണ്യതയില്ലെന്നും ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. സത്തുക്കളുടെ സ്വഭാവം മുമ്പുതന്നെ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടു. ശ്രുതിസ്മൃതികൾക്ക് അവിരുദ്ധമായ ആചാരംമാത്രമേ ആദരണീയമാകയുള്ളു. 'ഉദ്ദൃഹ്യതേദാക്ഷിണാത്യൈർമ്മാതുലസ്യസുതാദ്വിജൈഃ" തെക്കന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർ മാതുലൻെറ പുത്രിയെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നു എന്നൊരു നടപ്പുണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ; ഇതു് സാധുവാണോ എന്നുള്ള വിചാരത്തിൽ മാതുലസുതാവിവാഹത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന സ്മൃതിവാക്യം പ്രത്യക്ഷമായുണ്ടായിരിക്കയാൽ, ആ ആചാരം സ്വീകരണീയമല്ലെന്നു തീരുമാനിക്കേണ്ടതാകുന്നു. "വിപ്രതിഷേധേ ശ്രുതിലക്ഷണം ബലീയഃ" എന്നുണ്ടാകകൊണ്ട് ശ്രുതിക്കു സർവ്വപ്രാധാന്യവും കല്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ശ്രുതിസ്മൃതികൾക്കു

വ്യാപ്തിയില്ലാതെ വരുന്നിടത്താണ് ആചാരത്തിനു പ്രവേശം. "സമയശ്ചാപിസാധൂനാം പ്രമാണംവേദവദ്ഭവേൽ" എന്ന് ആദിപുരാണമുള്ളതായി കാണുന്നു. സമയമെന്നാൽ പുരുഷകല്പിതമായ വ്യവസ്ഥയാകുന്നു. "ധർമ്മജ്ഞസമയഃ പ്രമാണം" എന്ന് ആപസ്തംബനും പറയുന്നു. ശ്രുതിസ്മൃതികളെ ശരിയായിവ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിവന്നാൽ പിൽക്കാലസ്ഥിതികൾക്കു യോജിക്കുമാറു അവയിൽ ഭേദകല്പന ചെയ്യുന്നതിനും പരിഷത്തുകൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും സ്മൃതികാരന്മാർ വ്യവസ്ഥകൾചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് മനുസ്മൃതി ൧൨-ാം അദ്ധ്യായം ൧൦൮ മുതലുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക. ഇങ്ങനെയുള്ള പരിഷത്തുകൾ നിശ്ചയിക്കുന്നതെല്ലാം ധർമ്മമായി ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളണമെന്നാണ് മനുവിന്റെ അനുശാസനം. വേദാത്ഥമറിയാത്ത പതിനായിരംപേർകൂടി പറഞ്ഞാലും അതു ധർമ്മമാകയില്ല; വേദാത്ഥതത്വമറിയുന്ന ഒരുവൻ നിർണ്ണയിക്കുന്നതു ധർമ്മവുമാകുന്നു എന്നും ആ സ്മൃതികാരൻ ഉപന്യസിക്കുന്നു. തീണ്ടൽ തോടിൽ മുതലായ കേരളാചാരങ്ങൾക്ക് ശ്രുതിസ്മൃതി ലഭ്യമായ ആധാരമില്ലെന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ആ സ്ഥിതിക്ക് ധർമ്മജ്ഞന്മാരായ സജ്ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച് പ്രസ്തുതമായ ആചാരരീതിയിൽ വേണ്ട ഭേദഗതികൾ ചെയ്യുന്നതിന് യാതൊരു വൈഷമ്യവും കാണുന്നില്ല. സ്മൃതികൾക്കു വിരോധമുണ്ടെന്നിരിക്കുമ്പോഴും മററു കാര്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾ അങ്ങനെ പ്രവൃത്തിക്കാതെയുമിരിക്കുന്നില്ല. ഉദാഹരണത്തിനു സമുദ്രസംയാനം (കപ്പൽകയറി ദ്വീപാന്തരങ്ങളിലേക്കുള്ള ഗമനം) ബൗധായനസ്മൃതിക്കു വിപരീതമാകുന്നു. കേരളീയനായ ഒരു മഹാൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശീമയിൽ പോയി തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ, സമുദ്രലംഘനവും അതോടുകൂടി ആചാരലംഘനവും കഴിച്ചതായി പറഞ്ഞു. കൊച്ചിരാജ്യത്തുണ്ടായ പ്രക്ഷോഭം വായനക്കാരിൽ പലരുമോക്കുന്നുണ്ടായിരി

ക്കും. പക്ഷെ ഇപ്പോഴാവട്ടെ ദിവസംപ്രതി എന്നതുപോലെ പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിലേക്ക് ആളുകൾ പോകയും വരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിന്ന തക്കമില്ല. ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയാദികളും ഇങ്ങനെയുള്ള ഗമനാഗമനവ്യവസായത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതായി കാണുന്നു. അതിനിപ്പോൾ യാതൊരാക്ഷേപവും ഇല്ലെന്നു വന്നുകൂടുകയും ചെയ്യിരിക്കുന്നു. ഈ കാൎയ്യത്തിൽ മഹാജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം ആചാരഭേദത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ മറെറാരു സമാധാനവും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു പറയുന്നതെന്തെന്നാൽ തീണ്ടൽ തൊടീൽ മുതലായ ആചാരങ്ങളെ വേണ്ടപോലെ ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന പൊതുവിൽ ശിഷ്ടന്മാരുടെ അഭിപ്രായമുണ്ടായാൽ മതിയാകുമെന്നാകുന്നു. മനുസ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെയല്ലെങ്കിലും ഏകദേശം അതുപോലെ ഒരു പരിഷത്തു നിൎമ്മിച്ചു നമ്മുടെ ആചാരശോധന ചെയ്യാമെന്നുള്ളതാകുന്നു. അതു് നമുദായസംഘടനയ്ക്കു വളരെ പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നും നിസ്തൎക്കമത്രെ.

(11)----എല്ലാ ഹിന്ദുക്കളാലും അനുഷ്ഠേയമെന്നു പറഞ്ഞ ക്ഷേത്രതീൎത്ഥാദിഗമനം അധികരിച്ചുള്ള പ്രതിവാദം കുറേക്കൂടി കൎക്കശമാകുന്നു.

"പ്രാസാദദേവഹൎമ്മ്യാണാം ചണ്ഡാലപതിതാദിഷു
അന്തഃപ്രവിഷ്ടേഷുതഥാ ശുദ്ധിഃസ്യാൽകേനകൎമ്മണാ"

എന്നു് വൃദ്ധഹാരീതസ്മൃതിയും

"ക്ഷേത്രേമൂത്രിജ്ജനനമങ്കണമണ്ഡപാദൌ
മൂത്രാസൃഗാദിപതനം പതിതാദിവേശഃ"

എന്നു തന്ത്രസമുച്ചയവും, പറയുന്നതിൽനിന്നു ചണ്ഡാളപതിതാദികൾക്കു ക്ഷേത്രഗോപുരാന്തഃപ്രവേശം നിഷിദ്ധമെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. പോരെങ്കിൽ,

"മദ്യകൃൽശൗനികാദീനാം തൽപ്രവേശംനിരോധയേൽ"

എന്ന മഹാദൈവത്യം എന്നൊരു ഗ്രന്ഥത്തിലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നു. ടി പുസ്തകം അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല. ഈ മഹാദൈവത്യകാരന്റെ മതം വ്യക്തമല്ലെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. "മദ്യകൃൽ"എന്ന വാക്കിനാൽ ആ മനുഷ്യൻ എന്തു വിവക്ഷിക്കുന്നു എന്നാണു ഗ്രഹിക്കാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നതു. "സുകർമ്മപാപമന്ത്രപുണ്യേഷുകൃഞഃ" എന്ന സൂത്രത്തിനു കാശികാവ്യാഖ്യാനമനുസരിച്ചു ടി സൂത്രത്തിലെ ഉപപദങ്ങളെക്കുറിച്ചു നിയമമില്ലെന്നും മറ്റുപപദങ്ങളുടെ യോഗത്തിലും "കൃഞഃ" ധാതുവിനു പരിഭ്രൂതാർത്ഥത്തിൽ "ക്വിപ്" പ്രത്യയം വരുമെന്നും ഉള്ളതുകൊണ്ട് "മദ്യകൃൽ" എന്നതിനു മദ്യമുണ്ടാക്കിയവൻ എന്നു ന്യായമായി അർത്ഥം പറയേണ്ടതാകുന്നു. ഭൂതാർത്ഥക്വിപ്പാകയാൽ മേലാൽ മദ്യമുണ്ടാക്കിയേക്കാമെന്നുള്ളവനെ മദ്യകൃത്തെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. "മദ്യകൃൽ" രൂഢിയായി ഒരു ജാതിയെക്കുറിക്കുന്നതാണെന്നു പറയാവുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അങ്ങനെ അഭിധാനകോശങ്ങളിൽ കാണ്മാനില്ല. "ശൗണ്ഡികോമദ്യഹാരകഃ" എന്നു കേരളീയമായ അമരകോശപാഠം തന്നെ "ശൗണ്ഡികോമണ്ഡഹാരകഃ" എന്നാണു ക്ഷീരസ്വാമി മുതൽപേർ പാഠമായി കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു രൂഢിക്കു യൗഗികത്തെക്കാൾ സ്വീകാരയോഗ്യതയുണ്ടെന്നുള്ള മീമാംസകമതമനുസരിച്ചു "മദ്യകൃൽ"എന്ന വാക്കു് ഈഴവജാതിയെ കുറിക്കുന്നതാണെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്നതല്ല. ഏതുജാതിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവനായാലും മദ്യമുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളവനാണെങ്കിൽ അവനെ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കരുതു് എന്ന മഹാദൈവത്യകാരന്റെ വാക്കിനർത്ഥമുള്ളു. വൃദ്ധഹാരീതസ്മൃതിക്കു കേരളത്തിൽ അംഗീകാരമുള്ളതായിട്ടറിയുന്നില്ല. തന്ത്രസമുച്ചയത്തിലെ വാക്യവും അന്യഥാ വ്യാഖ്യാനത്തിനു വശംവദമാണു്. അങ്കണമണ്ഡപാദിയിൽ അതായതു്, അങ്കണത്തിലുള്ള മണ്ഡപം മുതലായവയിൽപ

തിതന്മാർ മുതലായവർ പ്രവേശിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അശുദ്ധി സംഭവിക്കുമെന്നും വ്യാഖ്യാനത്തിന്നു് അവകാശമുണ്ടു്. ഇവിടെ ഒരു ഭാഗംകൂടി ശ്രദ്ധേയമായുണ്ടു്. വൃദ്ധഹാരീതസ്മൃതിയും തന്ത്രസമുച്ചയവും ചണ്ഡാളന്മാരുടേയും പതിതന്മാരുടേയും ക്ഷേത്രപ്രവേശനത്തെയേ നിരോധിക്കുന്നുള്ളു. "തന്ത്രപദ്ധതി" അഥവാ "ഈശാനശിവ ഗുരുദേവ പദ്ധതി" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലും ചണ്ഡാളനുമാത്രം ക്ഷേത്രവിരോധമുള്ളതായി പറയുന്നു. എങ്ങനെ എന്നാൽ; —

"പ്രാസാദേ പ്രാംഗണേവാപി മൃതേവാരുധിരക്ഷതേ
മൂത്രവിഷ്ഠാദിസിക്തേവാ ശ്വോദക്യാ സൂതികാദിഷു
ചണ്ഡാളൈർവാ സൃഗാലൈർവാ ഗൃധ്രോലൂകൈശ്ചഗർദ്ദഭൈഃ
പ്രവിഷ്ടേച പ്രസൂതേച പ്രായശ്ചിത്തം നിഗദ്യതേ"

എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അല്പപ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ വിധിച്ചുകാണുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ മതം നിഷ്കൃഷ്ടയായി നോക്കുന്നപക്ഷം ചണ്ഡാളനിൽനിന്നുപരിയായ ജാതിക്കാൎക്കു ക്ഷേത്രവിരോധം വിധിച്ചുകാണുന്നില്ല. ചണ്ഡാള ശബ്ദത്തിനു ബ്രാഹ്മണിയിൽ ശൂദ്രനുണ്ടായ പുത്രൻ എന്ന അൎത്ഥമോ പൊതുവിൽ ചണ്ഡാളശബ്ദത്താൽ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്ന ഹീനജാതി എന്ന അൎത്ഥമോ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു് എന്ന കാൎയ്യം സംശയഗ്രസ്തവുമാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണീ ശൂദ്രപുത്രൻ എന്നൎത്ഥമാണെങ്കിൽ ദേവാലയപ്രവേശബാധനം ആൎക്കെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കുമോ എന്നു സംശയമാണു്. ഏതായാലും ആശാരി, കൊല്ലൻ, ഈഴവൻ ഇത്യാദിജാതിക്കാരെ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാതിരിക്കുവാൻ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തടസ്സമല്ലെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. "തന്ത്രസമുച്ചയത്തിനു്" ഉപജീവ്യമായ ആകരമായി "വിഷ്ണുസംഹിത" എന്ന ഗ്രന്ഥം ഗണിക്കത്തക്കതാണെന്നു മഹാമഹോപാധ്യായൻ ഗണപതി ശാസ്ത്രികൾ പറയുന്നു. വിഷ്ണുസംഹിത ൨൭-ാം പടലത്തിൽ ഉൽപാതകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ: —

"ശപ ചോരവ്രാത്യ പാഷണ്ഡി
ദേവലാദി പ്രവേശനം"

എന്നും, ൨ ൮-ാം പടലത്തിൽ:—

"ചണ്ഡാല ശ്വപചൈഃ സ്പൃഷ്ടേ
പ്രാസാദേ ബിംബ ഏവവാ
അർച്ചാദ്രവ്യേച സംസ്പൃഷ്ടേ
ജല സംപ്രോക്ഷണാദികം"

എന്നുംമററും പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ക്ഷേത്രവും ബിംബവും പൂജാദ്രവ്യങ്ങളും ചണ്ഡാലന്മാരും ശ്വപചന്മാരും തൊട്ടാൽ പക്ഷം ജലസമ്പ്രോക്ഷണാദി ശുദ്ധിക്രിയകൾ വിധിച്ചിരിക്കുന്നതു്, ഗ്രഹപ്പിഴക്കാരനായ ചണ്ഡാലനെയല്ലാതെ, മററുജാതിക്കാരെ സംബന്ധിക്കയില്ലല്ലോ. ശവത്തിൻെറയും ചോരൻെറയും വ്രാത്യൻെറയും പാഷണ്ഡിയുടെയും ദേവലാദികളുടെയും പ്രവേശം ആക്ഷേപാർഹമാണെന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നതു യുക്തിശൂന്യമല്ല. പാഷണ്ഡി വേദനിന്ദകനും, വ്രാത്യൻ ഭ്രഷ്ടനും, ദേവലൻ തപസ്സിദ്ധിയില്ലാതെ ദേവതകൾക്കുള്ള ബലിദ്രവ്യങ്ങൾകൊണ്ടുപജീവിക്കുവാൻ നോക്കിയിരിക്കുന്നവനും, ചോരൻ അപഹർത്താവും ശവം സ്ഥാനാസ്ഥാനവിവേകമില്ലാതെ വിസർജ്ജനം ചെയ്യുന്നതുമാകയാൽ ഇവററയുടെ പ്രവേശം തടുക്കത്തക്കതുതന്നെ. ഇവിടെ ആക്ഷേപഹേതു ഓരോരുത്തരുടെ ഗുണദോഷമാണെന്നും, അല്ലാതെ ജനനമെന്ന യദൃച്ഛാസംഗതിയല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. പക്ഷേ, ഇങ്ങനെ ക്ലേശിക്കേണ്ടതില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മേല്പറഞ്ഞ കൂട്ടർക്കു ക്ഷേത്രപ്രവേശമില്ലെന്നുള്ള ആചാരം സ്പഷ്ടമേ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. മുൻപറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥപ്രസ്താവനകൾ പ്രസ്തുതമായ ആചാരത്തിൻെറ പ്രതിദ്ധ്വനികൾ എന്നുമാത്രം വിചാരിച്ചാൽ മതിയാവും. അതുകൊണ്ടു ക്ഷേത്രപ്രവേശവിഷയത്തിലും മൂലമായ പ്രതിബന്ധം ആചാരമെന്നുതന്നെ വന്നുകൂടുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ ആചാരവൈചിത്ര്യം ഉ

ണ്ഡാളപതിതാദി ജാതികളെ മാത്രമേ ബാധിച്ചിട്ടുള്ളതാ യി പൊതുജനങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളു എന്നു തോന്നുന്നു. വാസ്തവമങ്ങനെയല്ല, വിദേശികളായ അനേക സവണ്ണ ഹിന്ദുക്കൾക്കുപോലും കേരളദേവാലയങ്ങളിൽ പ്രവേശമനു വദിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. "വാക്കാസേട്ടു" എന്ന വൈ ദേശികൻ അമ്പലപ്പുഴെ അമ്പലത്തിൽ കയറിയതിനെ പ്പററി സിവിൾകേസുണ്ടായി. കൊങ്കണസ്ഥബ്രാഹ്മണക്ക് പല ക്ഷേത്രങ്ങളിലും പ്രവേശമുള്ളതായിട്ടറിയുന്നില്ല. അ വക്ക് സ്വന്തമായി ഒരു ക്ഷേത്രം പണികഴിപ്പിക്കാൻ തിരു വിതാംകൂർ ഗവമ്മെണ്ടിൽനിന്നു ഭൂമിയും തടിയും ൧൦൨൦-ാ മാണ്ടിടയ്ക്കു കൊടുത്തതനുസരിച്ചു ആലപ്പുഴെ തിരുമല ദേവസ്വം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. തുളുപ്പോററിമാക്കുത ന്നെ കോലത്തിരി രാജവംശത്തിലെ ഉദയവമ്മരാജാവു ബ്ര ഹ്മഹത്യാപ്രായശ്ചിത്തമായി കൊല്ലം ൨൦൦-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു് ഇ ദംപ്രഥമമായി പൂജകസ്ഥാനം അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുകയാ ണു ചെയ്തതെന്നു് "ഉദയവമ്മചരിതം" എന്ന അപ്രകാ ശിതമായ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നു. പാണ്ഡ്യചോളമഹാ രാഷ്ട്രബ്രാഹ്മണക്ക് ക്ഷേത്രപ്രവേശമുണ്ടെങ്കിലും പൂജകത്വ മില്ല. ഉത്തരഇൻഡ്യയിൽ നിന്നു പുണ്യസ്ഥലദശനത്തി നും തീത്ഥാടനത്തിനും കേരളത്തിൽ വരുന്ന ഗോസായികൾ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ക്ഷേ ത്രം കാവൽക്കാരുമായി മല്ലുവെട്ടുന്നതു കണ്ടിട്ടുമുണ്ടു്. ഇതെ ല്ലാംകൂടി നോക്കുമ്പോൾ എനിക്കു തോന്നുന്നതു് അന്യദേശ ത്തുനിന്നു വരുന്നവർ ഹിന്ദുക്കളായിരുന്നാലും അവരെ സ്വ കീയദേവാലയങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ കേ രളീയർ വിമുഖന്മാരായിരുന്നു എന്നാണ്. തന്നിമിത്തം കൊ ങ്കണസ്ഥർ അവക്ക് സ്വന്തമായി ദേവാലയങ്ങൾ പണിയി പ്പിച്ചു. പാണ്ടിബ്രാഹ്മണർ അവരുടെ സമൂഹത്തിന്മഠ ങ്ങളിൽ സ്വന്തമായി പ്രതിഷ്ഠകൾ നടത്തേണ്ടിവന്നു. അ തുപോലെ ഈഴവരും അവക്ക് സ്വന്തമായി ക്ഷേത്രങ്ങൾ

പണിചെയ്യിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ഇങ്ങനെ അഭ്യാഗതവൎഗ്ഗക്കാരെ കേരളം ആത്മസാൽകരിക്കാതെ, അവരും തനിക്കേരളീയരും തമ്മിൽ പദ്മപത്രവും ജലബിന്ദുവും തമ്മിലെന്നതുപോലെ പരസ്പരലയം കൂടാതെ കഴിഞ്ഞുവന്നു. സ്വമാത്രനിഷ്ഠന്മാരായ കേരളീയരോടു കാലത്തിനുള്ള മസൃണീകരണശക്തിപോലും പൂൎണ്ണമായി ഫലിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കാണുന്നതു വിസ്മയകരമായിരിക്കുന്നു. ഇതരന്മാരും കേരളന്മാരുംതമ്മിൽ ബാദ്ധ്യബാധകബന്ധഫലമായി അഭ്യാഗതന്മാരുടെ ആദിമ വീചികളായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണരും ഈഴവരും മരുമക്കത്തായം അംഗീകരിച്ചതു മാത്രം പ്രസ്താവയോഗ്യമായുണ്ടു്. പാരദേശികന്മാരുടെ അനന്തരവീചികൾ കേരളീയരുമായി പരിപൂൎണ്ണമായി യോജിക്കാതെ സന്നികൎഷത്തിലും വിഭിന്നത്വത്തേയും അധരോത്തരഭാവത്തേയും വഹിച്ചുനില്ക്കുന്നതു മേലും നിലനിൎത്തി പോഷിപ്പിക്കേണ്ട കാൎയ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഹിന്ദുജനവിഭാഗയോജനയ്ക്കു് ഒരു നല്ല മാൎഗ്ഗം ദേവാരാധനാവിഷയകമായ ആചാരസാധാരണതയാണു്. അങ്ങനെ ഒരു ഐക്യബിന്ദു, തൈലബിന്ദു ജലത്തിലെന്നതുപോലെ ഹിന്ദുസമുദായമാകെ വ്യാപിക്കുന്നതിനു പൎയ്യാപ്തമായി ഭവിക്കും. ഇതരമതപരിരംഭസംരംഭത്തിനു വശംവദമായ അധഃകൃതസമുദായത്തിൽ അതുമൂലം സ്വമതപ്രതിപത്തി ഉദ്ബുദ്ധമാകും. എന്നുവേണ്ട, ഏകവദ്ഭാവേന സംഘടിതമാകുന്ന ഒരു മഹാസമുദായത്താൽ പ്രാപ്യമായ സകല സിദ്ധികളും അതുവഴിയായി ജനങ്ങൾക്കു ാംശീഭവിക്കും. ഭൂവിഭാഗങ്ങളെയോ വ്യാവഹാരികങ്ങളായ ഉച്ചനീചതകളേയോ പ്രമാണമാക്കി കൂപമണ്ഡൂകങ്ങളായി കഴിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു വളരെ അധന്യമായ മനോവ്യവസായമാകുന്നു.

(12) ഇവിടെ മാൎഗ്ഗവിഘ്നകരമായി കാണുന്നതു് ആചാരദാൎഢ്യനിൎമ്മിതമായ (1) "കുഡ്യകുഡ്യ"മാണെന്നു പറഞ്ഞു

(1)—കൂടകുഡ്യം=മറയഭിത്തി.

വല്ലോ. കാശി വിശ്വനാഥക്ഷേത്രം സകല ഹിന്ദുക്കളുടേയും പരമസ്ഥാനവും അതു് എവൎക്കും ഒരുപോലെ അഭിഗമ്യവും ആകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള മഹത്തായ ഉദാഹരണത്തെ കേരളീയൎക്കു് അനുകരിക്കുന്നതിൽ എന്താപാകമാണുള്ളതു്. ഉത്തര ഇൻഡ്യയിലെ കഥ എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും, ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ ശൂദ്രജാതിയിൽപെട്ടവർ പൂജകസ്ഥാനവും അദ്ധ്യക്ഷതയും വഹിക്കുന്ന പല ദേവാലയങ്ങളുമുണ്ടു്. ഇതു "പ്രിവികൌൺസിൽ" വരെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതിയാകുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽതന്നെ കൊല്ലത്തു "മുളംകാടകത്തു" ക്ഷേത്രം അമ്പലപ്പുഴെ "അറവുകാട്ടു" ക്ഷേത്രം തിരുവല്ലാ "പനയന്നാർകാവു്" ക്ഷേത്രം മുതലായിടത്തു പൂജകന്മാർ അബ്രാഹ്മണരാകുന്നു. അവിടൊക്കെ സവൎണ്ണരും അവൎണ്ണരും ഒരുപോലെ അൎച്ചനകളും നേൎച്ചകളും നടത്തുന്നുമുണ്ടു്. അവൎണ്ണന്മാർ സവൎണ്ണരുടെ ദേവാലയങ്ങളിൽ പ്രാൎത്ഥനകളും വഴിപാടുകളും നടത്തുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും നിൎവ്വിവാദമാണു്. ഈ വിഷയത്തിൽ ബ്രാഹ്മണ്യം സംകലനംചെയ്തു മററു ജനങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കേണ്ട കാൎയ്യമില്ല. ദേവാലയങ്ങളിൽ ആരാധനീയന്മാരായ ശ്രീരാമശ്രീകൃഷ്ണപ്രഭൃതികൾ ആരും ബ്രാഹ്മണരല്ല. ഗുഹൻ എന്ന നിഷാദപതിയോടും ശബരി എന്ന താപസിയോടും ശ്രീരാമനുണ്ടായിരുന്ന ആദരവും, കുരുരാജധാനിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഭക്ഷണത്തിനു വിദുരഗൃഹത്തിൽ പോയ ശ്രീകൃഷ്ണനു വിദുരനോടുണ്ടായിരുന്ന താല്പൎയ്യവും ആ മഹാപുരുഷന്മാർ വൎണ്ണഭേദംകൊണ്ടു് അന്ധദൃഷ്ടികളായിരുന്നില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള മൂൎത്തികളുടെ ഉപാസനയിൽ എന്തിനായി സവൎണ്ണാവൎണ്ണഭേദം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. അവൎണ്ണരെന്നു പറയുന്ന ഹിന്ദുക്കൾക്കു സവൎണ്ണസമാനമായ പ്രാൎത്ഥനാവകാശം വേണമെന്നു് ഉജ്ജ്വലമായ അനുഗ്രഹം കാണുന്നു. അതു് അലഭ്യമെന്നു നിശ്ചയമായാൽ സവൎണ്ണദേവാലയങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അവൎക്കു് അഗണ്യതയുണ്ടാകാതെ വരികയില്ല. മുന്തിരിങ്ങാ പറി

ക്കാൻ യത്നിച്ച കരുനരിക്ക് അതു പ്രാപ്യമല്ലെന്നു വന്ന പ്പോൾ ഛേ! വേണ്ടാ! അതു പുളിക്കും എന്നു തോന്നിയതു കപടഭാവനയായിരിക്കും. പക്ഷേ, അപകടമായിത്തന്നേ സവർണ്ണദേവാലയങ്ങളെപ്പററി അവർണ്ണർക്ക മേൽപ്രകാരം തോന്നിയേക്കും. ഹിന്ദുസമുദായബന്ധ ദാർഢ്യം സാധിക്കുന്നതിനു പ്രയോജനപ്പെടുമാറു്, ക്ഷേത്രപ്രവേശാഭിനിവേശത്തോടു കൂടി അവർണ്ണരാൽ പ്രസാരിതമായ ഹസ്തത്തെ നിരസിക്കാതെ സ്വീകരിക്കുന്നതു വിവേകമായിരിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അഥവാ ഹിന്ദുസമുദായം ഭിന്നഭിന്നമായും അവാന്തരച്ഛിന്നമായും ശാഖോപശാഖമായും തിരിഞ്ഞുപോകുന്നപക്ഷം ഓരോ വിഭാഗവും അപ്പൃഭവിച്ചു് അവരുടെ ദേവാലയങ്ങൾ മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങൾ അഗണ്യങ്ങളായി പരിണമിക്കുന്നതാണു്. "സംഹതിഃശ്രേയസേപുംസാം" എന്ന തത്വം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. ഉപനിഷദ്ഗീതാദിമതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒന്നും ഇതിനു വിസംവദിക്കുന്നില്ല. ന്യായമായ സ്മൃതി വിരോധമുണ്ടെന്നും പറയാനില്ല. (1) സാമയികമായ ആചാരം മാത്രമേ ദുർഘടമായിട്ടുള്ളു. ആചാരപരിഷ്കാരത്തിനു സ്മൃതികളിൽ തന്നെ വേണ്ട യന്ത്രചക്രം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതനുസരിച്ച മഹാജനങ്ങളുടെ വ്യവസ്ഥ ആദരിച്ചു് ഉചിതമായഭേദഗതികൾ നടപ്പിൽ വരുന്നതിൽ വൈഷമ്യം കാണുന്നില്ല.

(13)—തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലുമുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങൾ എല്ലാം ഒരുകാലത്തു് അനാഥമായിപ്പോകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു ജനകീയഭരണത്തെ വിടീത്തി ഗവർമ്മെൻറു കൈവശപ്പെടുത്തി. സ്തബ്ധാഭിവൃദ്ധികളായ പ്രസ്തുതദേവസ്വങ്ങൾ വളരെനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മററുള്ളവരുടെ അവകാശഘോഷയാത്രയിൽ വിഘാതകരങ്ങളാണെന്നു ഗവർമ്മെൻറു സമ്മതിക്കയും അവയെ മാർഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിൽ നി

(1) സാമയികം-മനുഷ്യവ്യവസ്ഥയാൽ പ്രാപ്തം.

ന്നു മാററി ഒരു അരുകിലേക്കു തള്ളുകയുംചെയ്തു. ഗവർമ്മെൻറിന് അവശ്യം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട സമഭാവനയ്ക്കും ഹിന്ദുമതസ്ഥാപനവിഷയത്തിൽ വേണ്ട ഔൽസുക്യത്തിനും സാമാനാധികരണ്യം സാധിക്കുന്ന കാര്യം പ്രയാസമാണെന്നു വന്നിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തും പിടിവിടാതെ ദേവസ്വങ്ങൾ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ദേവസ്വങ്ങൾ ഗവർമ്മെൻറിനുവേണ്ടി ഭരണം നടത്തുന്നുവോ നാട്ടിലുള്ള ഹിന്ദുക്കൾക്കുവേണ്ടി ഭരണം നടത്തുന്നുവോ എന്നു ഭരണരീതികൊണ്ടു നിർണ്ണയിക്കാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും പൊതുജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു പുറമേ ഗവർമ്മെൻറന്ന ഒരു അവ്യാകൃതശക്തിയുടെ ആനുകൂല്യംകൂടി അപരിത്യാജ്യമായി തീന്നിരിക്കുന്നു. ദേവന്മാർ ആരുടെയും വകയല്ലെങ്കിലും ദേവസ്വങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകമുടമസ്ഥതയുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഭിത്തിയറ്റർഘടമാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അവക്കു മനസ്സുള്ളവരുടെ പ്രവേശമേ അനുവദിക്കേണ്ടതുള്ളു. അവരുടെ ആനുകൂല്യവും സമ്പാദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ വിചാരത്തിൻെറ സംക്ഷേപം ഹിന്ദുമതതത്വങ്ങളിൽ ആ മതം കൈവെടിയുന്നതിന് ആരെയും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതായി യാതൊന്നുമില്ലെന്നും, പക്ഷേ, ഹിന്ദുക്കളുടെ നടവടിയിൽ അസഹനീയമായ പല ദോഷങ്ങളും വന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നും അവയെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു ഹിന്ദുക്കൾ മാത്രം നിരൂപിച്ചാൽ മതിയാകുമെന്നും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടു സ്വമതത്യാഗികൾ ഹിന്ദുമതത്തെ ആക്ഷേപിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. മതഭ്രംശത്തെ തടയണമെന്നു് ഹിന്ദുക്കൾക്കു മോഹമുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുള്ള കൌശലങ്ങൾ അവക്കു സ്വാധീനമാണു്. അതിൽ ഒന്നു് ആചാരപരിഷ്കാരംകൊണ്ടു സകല ഹിന്ദുക്കളേയും ഏകീകരിച്ചു പരസ്പരബന്ധബോധം ജനിപ്പിക്കയാകുന്നു.

(14)—ഇപ്പോൾ നടപ്പിൽ ഇരിക്കുന്നതായി വെച്ചിരിക്കുന്നതും കോടതികൾ ഊൎജ്ജിതപ്പെടുത്തുന്നതുമായ

നിയമങ്ങളെപ്പററി യാതൊന്നും പറയാതെ ഈ വിചാരം വിരമിപ്പിച്ചാൽ അതു് അപൂൎണ്ണമായിപ്പോകുമെന്നു തോന്നുന്നു. കീഴ്നടപ്പുകൊണ്ടു വൎത്തമാനസ്ഥിതി നിൎണ്ണയിക്കാൻ നോക്കിയിരിക്കുന്ന കോടതികൾ സ്ഥിതസ്ഥാപകവ്രതം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവയാണെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ക്രിമിനൽകോടതികളും സിവിൾകോടതികളും ഈ വിഷയത്തിൽവിഷമങ്ങൾതന്നെയാകുന്നു. കൃഷ്ണൻവേലു (1)അഭി സൎക്കാർ (തിരുവിതാംകൂർ ലാ റിപ്പോർട്ടു് ൩൭-ാം വാല്യം൩൯൯-ാംവശം)എന്നകേസിൽ കടയ്ക്കാവൂർക്ഷേത്രത്തിന്റെ തിരുമുററത്തു് ഒരു ഈഴവൻ പ്രവേശിച്ചതു് തി-പീ-കോ ൨൯൪-ം ൨൯൬-ം വകുപ്പുകൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചു കുററമാണെന്നു നമ്മുടെ ഹൈക്കോടതി സ്ഥാപിച്ചു. ടി. ൨൯൪-ാം വകുപ്പിൽ കാണുന്ന Defilement എന്ന വാക്കിനു് അശുചീകരണമെന്നുള്ള അൎത്ഥത്തിനു പുറമേ അശുദ്ധികരണമെന്നുമൎത്ഥമുണ്ടെന്നാണു ബഹുമാനപ്പെട്ട ഹൈക്കോടതിയുടെ അഭിപ്രായം. അതിന്നു് ആധാരമായി മദ്രാസ് ഹൈക്കോടതിയിലെ രണ്ടു ജഡ്ജിമാൎക്കുണ്ടായ ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു പക്ഷമായിരുന്ന മിസ്റ്റർ. ജസ്റ്റീസ് മുത്തുസ്വാമി അയ്യരുടെ അഭിപ്രായം ആശ്രയിച്ചു കാണുന്നു. ഇൻഡ്യൻ ലാ റിപ്പോൎട്ടു മദ്രാസ് ൪൫-ാം വാല്യം ൯൭൧-ാം വശത്തുള്ള വിധിയിൽ മൂത്താന്മാർ പാലക്കാട്ടു് ഒരമ്പലത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിനേപ്പററി കേസുണ്ടാകയും, കീഴ്നടപ്പിനു വിരോധമായി അങ്ങനെചെയ്യുന്നതു ശിക്ഷാൎഹമാണെന്നുള്ള തത്വത്തിന്മേൽ പ്രതിയെ ശിക്ഷിച്ചു എങ്കിലും ഹൈക്കോടതി. മൂത്താന്മാർ വൈശ്യവൃത്തികളാകയാൽ അവരുടെ പ്രവേശത്തിനു ദോഷമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു പ്രതിയെ വിട്ടയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വിധിയിൽ ആചാരസ്വഭാവം പ്രമാണീകരിച്ചു കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ ക്രിമിനൽ ലാ ജെർണൽ ൨൭-ാം വാല്യം ൫൭൭ ാം വശത്തുള്ള വിധിയിൽ കീഴ്നട

(1) അഭി=Versus

പ്പിനു വിപരീതമായി, അശുദ്ധജാതിക്കാർ ക്ഷേത്രപ്രവേശനം ചെയ്ത അപരാധത്തിനു ശിക്ഷകല്പിച്ചതായി കാണുന്നു. ഇങ്ങനെ ക്രിമിനൽ കോടതിയുടെ ഗതി. പബ്ളിക് ആയ ആരാധനത്തിനു സ്ഥിഷ്ടമായ ദേവാലയങ്ങളിൽ ഹിന്ദുക്കാംക്ക് ആരാധിക്കുവാനുള്ള അവകാശം അപവദിക്കത്തക്കതല്ലെന്നു സിവിൽകോടതികൾ പ്രായേണ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ എവിടെനിന്നാരാധിക്കണമെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ കീഴ്നടപടിയും ജാതിഭേദങ്ങളും അനുസരിച്ചു ദൂരസാമീപ്യങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതായി ടി കോടതികൾ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു.

വെങ്കിടാചലപതി റാവു അഭി സുബ്ബരായിഡു പ്രഭൃതികൾ (ഐ. എൽ. ആർ മദ്രാസ് വാല്യം ൧൩- പുറം ൨൯൩) എന്ന കേസിൽ വിധവാവിവാഹം എന്ന പരിഷ്കാരം നടത്തിയ ഒരു സ്മാർത്തബ്രാഹ്മണൻ, രാജമന്ദ്രിജില്ലയിൽ മാർക്കണ്ഡേശ്വരസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിന്റെ അന്തർഭാഗത്തു പ്രവേശിക്കുവാൻ മുതിർന്നു. അർച്ചകന്മാരും ദേവസ്വം കമ്മറ്റിക്കാരും ഈ സമാരംഭത്തെ പ്രതിരോധിച്ചു. പരിഷ്കാരിയായ ബ്രാഹ്മണന് ആദ്യകോടതിയിൽ ഗുണമായി വിധി കിട്ടിയെങ്കിലും വിധവാവിവാഹം കൊണ്ടു പാതിത്യവും, പാതിത്യമുള്ളവർക്കു ക്ഷേത്രപ്രവേശന നിരോധവും ഉണ്ടെങ്കിൽ പ്രവേശനം അനുവദിക്കത്തക്കതല്ലെന്നുള്ള ഹൈക്കോടതിയുടെ അഭിപ്രായം അനുസരിച്ചു വിധി അദ്ദേഹത്തിന് അവസാനത്തിൽ ദോഷമായിത്തീർന്നു. മുത്തുസ്വാമി അയ്യർ അവർകൾ ഈ വിധിയിലും ഭാഗഭാക്കാകുന്നു.

ശംകരലിംഗ നാടാർ അഭി രാജേശ്വരദൊര (ഐ എൽ. ആർ മദ്രാസ് വാല്യം ൩൧- പുറം ൨൩൬) എന്ന കേസ് ഒരു പ്രിവി കൗൺസിൽ വിധിയാകുന്നു. മധുര ജില്ലയിൽ കാമുടി ഗ്രാമത്തിൽ മീനാക്ഷി സുന്ദരേശ്വര

ക്ഷേത്രത്തിൽ, ചാന്നാർഅല്ലെങ്കിൽ നാടർഎന്ന ജാതിക്കാ ക്കു പ്രവേശനാവകാശമുണ്ടോ എന്നായിരുന്നു വിവാദവിഷ യം. കീഴ്നടപ്പിന്റെ പ്രാബല്യം അടിസ്ഥാനമാക്കി ചാ ന്നാന്മാക്കു ദോഷമായി കേസു തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. ഇനി പ്ര സ്താവയോഗ്യമായ കേസ്;—

ഗോപാലമൂപ്പനാർ അഭി സുബ്രഹ്മണ്യപ്രഭൃതികരം (ഫ്രഡ്ഫർ മദ്രാസു വീക്ക്ലിനോട്ട്സ് പുറം ൹൨) എന്ന കേസാകുന്നു. തിരുനൽവേലി ജില്ലയിൽ പണകുടി ശ്രീ രാമലിംഗസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽ ഇലവാണിയന്മാക്കു പ്രതി ഷ്ഠയോട്ട് എത്രമാത്രം അടുത്തുചെല്ലാമെന്നായിരുന്നു വിവാ ദം. ബ്രാഹ്മണർ, മുതലിയാന്മാർ, പിള്ളമാർ മുതലായ എ തിർകക്ഷികളുടെ വാദം ഇലവാണിയന്മാക്കു ഗർഭഗൃഹ ത്തിന്റെ സമീപം ചെല്ലുവാൻ പാടില്ലെന്നുംമററുമായി രുന്നു. കീഴ്നടപ്പും ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇലവാണിയന്മാ ർ കീഴ്നടപ്പുതെളിയിച്ചില്ലെന്നു പറഞ്ഞു് അന്യായംതള്ള പ്പെട്ടു. ഹൈക്കോടതിയിൽ ആകട്ടെ, ഇലവാണിയന്മാരു ടെവൃത്തി വൈശ്യവൃത്തിയാണെന്നും, അവർവാദിച്ച അ വകാശത്തിനു വിപരീതമായി കീഴ്നടപ്പുണ്ടെങ്കിൽ അതു് എതിർകക്ഷി തെളിയിക്കേണ്ടതാണെന്നും മററും പ്രസ്താ വിച്ച മിസ്റ്റർ ജസ്റ്റീസ് സദാശിവയ്യരും മിസ്റ്റർ ജസ്റ്റീസ് ടയാബ്ജിയും കൂടി ഇലവാണിയന്മാരുടെ അവകാശം സ്ഥാ പിച്ചു വിധിച്ചു. സദാശിവയ്യർ അവർകളുടെ വിധിയി ൽ ഹിന്ദുമതതത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ദീർഘമായവി ചാരണചെയ്തുകാണുന്നു. ക്ഷേത്രപ്രവേശനം ഏതെങ്കി ലും ജനത്തിനോ ജാതിക്കോ അനുവദിക്കത്തക്കതാണോ എ ന്നുള്ള കാര്യം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരവും ഭാരവും മുഖ്യമായി ട്രസ്റ്റികളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അവരുടെ പ്ര ധാന നിയാമകം കീഴ്നടപ്പുതന്നെ. എന്നാൽ അവർ കേവലം അസ്വതന്ത്രന്മാരല്ല. പ്രസ്തുത സംഗതി സക്

ളുത്ത് അഭി ബെല്ലു (കൽക്കട്ടാ വീക്ക്‌ലിനോട്ട്സ് വാല്യം
൩൨൦-പുറം ൨.വൃൻ) എന്ന് അടുത്തകാലത്തുണ്ടായ പ്രിവി
കൗൺസിൽ വിധികൊണ്ടു കാണാവുന്നതാകുന്നു. റംഗൂൺ
നഗരിയിൽ പാർസികളുടെ വകയായി ഒരു അഗ്നിദേവാല
യമുണ്ടു്. ബെല്ലു എന്നയുവതി പാർസിമതത്തിൽ ചില
ക്രിയകൾ നടത്തി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. മററുപാർസിക
ളോടൊപ്പം ബെല്ലു, മേല്പറഞ്ഞ അഗ്നിദേവാലയത്തിൽ പ്ര
വേശിച്ച് ആരാധനനടത്തി. ജന്മനാ പാർസിയല്ലെന്നു
ള്ള കാരണത്തിന്മേൽ ബെല്ലു, ക്ഷേത്രപ്രവേശനം ചെയ്തതു
തെററാണെന്നും അങ്ങനെ ട്രസ്റ്റികൾ അനുവദിച്ചതു ട്രസ്റ്റി
ന്റെ ഭംഗമാണെന്നും മററും ആരാധകന്മാരിൽ ചിലർ ചേ
ൎന്ന് അന്യായപ്പെട്ടു. ജാത്യാ പാർസിയല്ലാത്ത ബെല്ലുയ്ക്കു്
ക്ഷേത്രപ്രവേശനാവകാശമില്ലെങ്കിലും അവളുടെ പ്രവേശ
നംനിമിത്തം കഠിനമായഅശുദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതല്ലാത്തതുകൊ
ണ്ടു പ്രവേശനമനുവദിച്ച ട്രസ്റ്റികളുടെ യുക്തായുക്തവിവേ
കത്തെ ആക്ഷേപിക്കാൻ തരമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു്, പ്രിവി
കൌൺസിൽ ഒടുവിൽ അന്യായം തള്ളിവിധിച്ചു.

മുകളിൽ സംക്ഷിപ്തമായി വിവരിച്ച വിധികളിൽ വി
വിധങ്ങളായ തത്വങ്ങൾ അടിസ്ഥാനങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചു
കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിലെല്ലാം വ്യാപകമായി കീഴ്നട
പ്പിന്റെ പ്രാബല്യം മുന്തിനിൽക്കുന്നു. സമകാലികങ്ങളും
പരിതഃസ്ഥിതങ്ങളുമായ സംഗതികളുടെ ഗണനനിയമത്തി
ന്റെ സംസ്കരണത്തിന് അവശ്യമെന്നു ന്യായകോവിദന്മാ
രിൽ ചിലൎക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ടെങ്കിലും, ഭൂതകാലഭൂതക്കണ്ണോ
ടി അധുനാതനവിവാദവിഷയത്തിൽ ന്യായാധിപതിമാൎക്കു
പ്രായേണ അവർജ്ജ്യമായ സാമഗ്രിയാകുന്നു. മതപരിഷ്കാര
മോ സമുദായപരിഷ്കാരമോ കാംക്ഷിക്കുന്നവർ ഭാവികാല
വീക്ഷണം ചെയ്തു വൎത്തമാനാവസ്ഥകളെ ഭേദപ്പെടുത്തുവാ
നദ്യമിക്കുന്നു. കോടതികൾ പ്രത്യങ്മുഖങ്ങളും പരിഷ്കരേ

ച്ചുക്കൾ പുരോമുഖന്മാരുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു രണ്ടുകൂട്ടരു ടേയും ആലോകകോടികൾ ഭിന്നപ്രദേശങ്ങളിലായി കാണ പ്പെടുന്നു. എങ്കിലും പുരോഗതിയിൽ തല്പരന്മാരായ ന്യാ യാധിപന്മാർ ആചാരങ്ങൾക്കും അപ്പുറം കിടക്കുന്ന മതത ത്വഗുളികകൾ പ്രയോഗിച്ചു കീഴ്നടപ്പിനെ പ്രതാരണം ചെയ്യാൻ മടിക്കുന്നില്ലെന്നും മുമ്പുദ്ധരിച്ച ചില വിധികൾ വിശദീകരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഗാഢമായി ജനസമുദായ ത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്ന അഭിപ്രായശക്തി കാലക്രമത്തിൽകോ ടതികളെയും ബാധിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

(15)— സാമുദായികമായും മതവിഷയമായും ഉള്ള കാ ര്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല ആചാരത്തിനു പ്രവേശമുള്ളതു്. രാജ്യ തന്ത്രം, സാഹിത്യം മുതലായ സകല മനുഷ്യവ്യവസ്ഥകളു ടെയും വിവിധശാഖകളിൽ ആചാരങ്ങൾ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെ ന്നുള്ളതു നിഷ്പ്രയാസം കാണാവുന്നതാകുന്നു. രാജ്യതന്ത്രാ ദിവിഷയങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആചാരങ്ങളെ ഭഞ്ജിക്കുന്ന തിന് അടുത്തകാലത്തു തിരുവിതാംകൂർ ഗവമെന്റു വളരെ ഉത്സുകമായി കാണപ്പെടുന്നു. ദിവാൻഉദ്യോഗവും ചീഫ് ജസ്റ്റിസ് ഉദ്യോഗവും ഹിന്ദുക്കൾക്കുമാത്രമേ വഹിക്കുവാൻ പാടുള്ളു എന്നുവെച്ചിരുന്ന കീഴ്നടപ്പ് മഹാറാണി റീജന്റ് തിരുമനസ്സിലേ രാജ്യഭാരോദയത്തോടുകൂടി സവിശേഷം വി ധ്വസ്തമായി. രാജസന്നിധിയിൽ പ്രജകൾക്ക് ഇരിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നടപ്പിനും റീജന്റുതിരുമനസ്സിലെ സ്ഥാ നാരോഹണാവസരത്തിൽ നടന്ന ഡർബാർ സമ്മേളന ത്തിൽവെച്ചു ദൂരീകരിക്കപ്പെട്ടു. എന്നുവേണ്ട, മതതച്ഛ ഛായയിൽ നടത്തിവന്നിരുന്ന ഉൽക്കടമായ കുക്കുടമേധാദി ബലികൾ മുടക്കുന്നതിലേയ്ക്കു് ഈ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടുത ന്നെ കല്പനകളയച്ചു. ക്ഷേത്രസാമീപ്യംകൊണ്ടു താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർക്കു സഞ്ചരിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു വച്ചിരുന്നമാർഗ്ഗ ങ്ങളിൽകൂടി അവർക്കു ഗതാഗതത്തിനുള്ള അവകാശം തിരു മനസ്സുകൊണ്ടു് അനുവദിച്ചുകൊടുത്തു. ഇങ്ങനെ മാമൂലു

കളുടെ ഉന്മൂലനാശം പലകാൎയ്യങ്ങളിലും ആവാമെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള തിരുവിതാംകൂർ ഗവൎമ്മെണ്ടു ക്ഷേത്രപ്രവേശനവിഷയമായ കീഴ്നടപ്പിനെമാത്രം ഭദ്രമായി പരിപാലിക്കണമെന്നു വെയ്ക്കുന്നതു സമീചീനമായിരിക്കുകയില്ല. അഥവാ മററുമതസ്ഥന്മാർ ഉൾപ്പെടുന്നതിലൊക്കെ പരിഷ്കാരമാവാമെന്നും ഹിന്ദുക്കൾമാത്രം സംബന്ധിക്കുന്നിടത്തു പൂൎവ്വാചാരം അഭേദ്യമാണെന്നും വല്ലതത്വവും തിരുവിതാംകൂർഗവൎമ്മെണ്ടു സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയുന്നില്ല. പ്രസ്തുതങ്ങളായ ദേവസ്വങ്ങളുടെ ട്രസ്റ്റി എന്ന നിലയിൽ ഗവൎമ്മെണ്ടിനുള്ള യുക്തായുക്തവിവേകവും ഹിന്ദുമതവിഷയമായുള്ള ഔൽസുക്യവും ദുരാചാരദൂരീകരണത്തിന്നു പ്രയോജനപ്പെടുമെങ്കിൽ അതു് ഏററവും ശുഭമായഭാവിയിൽപരിണമിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

(16.)—ഉപരിവകുപ്പുകളിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള വിചാരം ഹിന്ദുശാസ്ത്രകോടിയേമാത്രം ആശ്രയിച്ചാകുന്നു. വിദ്യാസമ്പന്നന്മാരും സംസ്കൃതബുദ്ധികളുമായ ഇതരമതസ്ഥന്മാർ ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെ വിചിന്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ സവിസ്തരം ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതിന്നു നിൎവ്വാഹമില്ല. മൊത്തത്തിൽ ഹിന്ദുസമുദായത്തിലുള്ള വൎണ്ണവിഭാഗം ഹാനികരവും ക്ഷേമനാശവും ആണെന്നാണു മേല്പടി മഹാന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ഹിന്ദുസമുദായത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും ശൂദ്രജാതിയിൽ പെട്ടവരെന്നാണു ബ്രാഹ്മണരുടെ ഗണന. ശൂദ്രജാതിയിൽതന്നെ അവാന്തരങ്ങളായി പല ഭേദകല്പനകളും പിന്നീടുവന്നുകൂടി. "ശുച്" എന്ന ശോകാൎത്ഥധാതുവിൽ നിന്നും ശൂദ്രശബ്ദത്തെ ബ്രാഹ്മണ്യാവലംബികൾ വ്യുൽപാദിക്കുന്നു. എൻസൈക്ലോപീഡിയാ ആഫ് റിലിജിയൻ ആൻഡ് എത്തിക്ക്സ് (Encyclopaedia of Religion and Ethics) എന്ന പുസ്തകം പതിനൊന്നാം വാല്യത്തിൽ ശൂദ്രർ എന്നു പറയുന്നവർ സിന്ധുനദി

യുടെ തീരത്തു് ഉണ്ടായിരുന്നഒരുജാതിക്കാരായിരുന്നുഎന്നും, അവരെ ആൎയ്യന്മാർ ജയിച്ചശേഷം ആൎയ്യന്മാൎക്കു കീഴടങ്ങിയ സകലജാതികളേയും ശൂദ്രരെന്നു സംജ്ഞചെയ്തു തുടങ്ങിയെന്നും ആഭീരന്മാർ, നിഷാദന്മാർ മുതലായവരാണു യഥാൎത്ഥത്തിലുള്ള ശൂദ്രരെന്നും ബലൂചിസ്ഥാൻ രാജ്യത്തുള്ള "ബ്രാഹൂഈ" എന്നജാതിക്കാരുടെ വംശ്യരാണുശൂദ്രരെന്നും മററുമുള്ള പക്ഷാന്തരങ്ങൾ സംഗ്രഹിച്ചുകാണുന്നു. പുരുഷസൂക്തപ്രകാരം വിരാട്ട് പുരുഷന്റെ പാദത്തിൽ നിന്നു ജനിച്ചവർ ശൂദ്രരെന്നും മുഖത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചവർ ബ്രാഹ്മണരെന്നും മററും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും തൈത്തരീയബ്രാഹ്മണത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ ദേവന്മാരിൽനിന്നും ശൂദ്രർ അസുരന്മാരിൽനിന്നും ജനിച്ചതാണെന്നുപന്യസിച്ചിരിക്കുന്നതും മററും ആധുനികകാലത്തു് ആരെങ്കിലും വകവയ്ക്കുമോ എന്നറിയുന്നില്ല. ൧൯൦൧-ലെ സെൻസസ്സിൽ ശൂദ്രശബ്ദം ആരേ സംബന്ധിച്ചും ഉപയോഗിച്ചുകൂടെന്നു് ഇൻഡ്യാ ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു സെൻസസ് കമ്മീഷണർ തീരുമാനിച്ചു. ബംഗാൾ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലെ ആധുനികസ്ഥിതികൾ നോക്കിയതിൽ ശൂദ്രരിൽ തന്നെ മേൽത്തരമായും കീഴ്ത്തരമായും പലവിഭാഗങ്ങൾകാണുന്നു. ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ ഉള്ളദ്രാവിഡന്മാരെ ആൎയ്യവൎഗ്ഗത്തോടു സംഘടിപ്പിച്ചപ്പോൾ ശൂദ്രത്വമെങ്കിലും സിദ്ധിച്ചു് ആൎയ്യസംസൎഗ്ഗം ലഭിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു സന്തോഷപുരസ്സരം ആ സ്ഥാനത്തെ അംഗീകരിച്ചതായും ചിലർ പറയുന്നു. മഹത്തായ ദ്രാവിഡസമുദായത്തിൽ ശുദ്ധിവൃത്തി മുതലായതു നോക്കുമ്പോൾ ബ്രാഹ്മണരിൽ നിന്നു് അണുമാത്രം താഴ്ന്നവരല്ലാതെ എത്രയോ ജനങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു്, ഇവരെയെല്ലാം ശൂദ്രരാണെന്നുള്ള ഭാവനയോടുകൂടി ബ്രാഹ്മണർ പെരുമാറുന്നു എങ്കിൽ അതു് അവിവേകത്തിന്റെ പരിപാകമാകുന്നു. ഹിന്ദുസമുദായത്തിലുള്ള മിക്കകുഴപ്പത്തിന്റെയും ഹേതു ഭൂരിപക്ഷം

ജനങ്ങളെയും ശൂദ്രരായും ശൂദ്രരിൽതന്നെ നികൃഷ്ടരായും ന്യൂനപക്ഷക്കാരായ ബ്രാഹ്മണർ ഗണിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. ഇതിന്റെ പരിഹാരമില്ലെങ്കിൽ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ഭാവി പരിതാപകരമായിട്ടല്ലാതെ വരുവാൻ തരമില്ല. അതുകൊണ്ടു സമഭാവനയും സാഹോദര്യവും പരസ്പരം ഹിന്ദുസമുദായാംഗങ്ങൾക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും, ദുരാചാരങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കേണ്ടതും, ഇതരസമുദായങ്ങളിൽനിന്നു ഹിന്ദുസമുദായത്തിലേക്കു ജനങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നതിലേക്കു "ശുദ്ധി" മുതലായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെപ്പോലെ ഉള്ള ആരംഭങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളേണ്ടതും, ആസന്നമായ അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഈ ബോധത്തോടുകൂടി ഹിന്ദുക്കൾ പ്രവത്തിക്കുന്നതിന് ഈ പ്രബന്ധം അല്പമെങ്കിലും അനുകൂലമായി ഭവിക്കുമെങ്കിൽ, അതിൽപരം വലുതായ ഒരു ചാരിതാൎത്ഥ്യവും ഇതിന്റെ രചനകൊണ്ടു സാധിക്കുവാനില്ല.

മാതംഗി ലോകമാബ്രഹ്മ-
മാതംഗം പാതിയാ സമം,
മാതംഗമുഖമാതാമാ-
മാതംകാൽ കൃപയോദ്ധരേൽ.

ശുഭമസ്തു.

Printed at the

SRI RAMA VILAS PRESS,

QUILON.